

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט ישראל פת

התובעת אירית וידל
ע"י ב"כ עוה"ד חיים אברג'ל

נגד

הנתבע יעקב מצלאווי

פסק דין

רקע כללי

1. עניינה של התביעה שלפניי בעתירתה של התובעת לחייב את הנתבע לפצותה בגין לשון הרע שפרסם בעניינה באמצעות פרסומים בפייסבוק וכן באמצעות שילוט בחנות/בסטח שבניהולו בשוק העיר רמלה. התובעת, עובדת ותיקה ברשות המסים של מדינת ישראל, רעייתו של ראש עיריית רמלה המכהן (להלן: **מיכאל וידל** או **מיכאל**), והפרסומים נוגעים הן לתובעת עצמה, הן לבניה והן לבעלה, מיכאל וידל. הנתבע, תושב העיר רמלה, מנהל מאבק פוליטי כנגד ראש העירייה המכהן, מיכאל וידל.
2. הנתבע חבר בקבוצה ברשת החברתית (להלן: **פייסבוק**) הנקראת "**מאחורי הקלעים רמלה - לוד - באר יעקב**" (להלן: **קבוצת הפייסבוק** או **הקבוצה**), בנוסף משתייך הנתבע למחנה היריב של בעלה של התובעת ודואג לבקר את העירייה ותפקודה.
3. השאלות העיקריות שיעמדו במוקד פסק הדין הן: סוגיית האמת בפרסום, מעמדה של התובעת כאשת ציבור או מעמדה של הסוגיה העיקרית שבעניינה נטען כי התובעת פעלה שלא כדין בגדר "עניין ציבורי", סוגיית תום הלב של הנתבע, העדר הסכמתו של הנתבע להתנצל והשלכותיה, ושיעור הפיצוי.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

טענות הצדדים

טענות התובעת

4. התובעת הגישה נגד הנתבעת תביעה בסכום של 150,000 ₪, בגין נזקים שלטענתה נגרמו לה כתוצאה מפרסומי הנתבע, וביקשה להורות על פסיקת הפיצוי הקבוע בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: **חוק איסור לשון הרע או החוק**) וסעיף 35 לפקודת הניזקין (נוסח חדש), התשכ"ח-1968 (להלן: **פק' הניזקין**).
- בהתאם לנטען בכתב התביעה, הוציא הנתבע דיבתה של התובעת רעה, פרסם אמירות שקריות וחמורות ביותר כלפי התובעת, אשר פורסמו בין היתר בקבוצת הפייסבוק ובעמוד הפייסבוק האישי שלו. בעקבות הפרסומים נשלח מכתב התראה מטעם התובעת, אולם הנתבע התעלם ממנו ואף הוסיף בפרסום אודות שליחת המכתב וחזר על אמרותיו לכל דברי לשון הרע שפרסם בפייסבוק.
- התובעת טוענת בכתב תביעתה, כי הנתבע קיבל דוחות מהפיקוח העירוני בגין עבירות על חוק רישוי עסקים שבהם הורשע בבית המשפט, ובעקבותיהם יצא כנגד ראש העיר ובני משפחתו ובחר לפגוע בהם בצורה קשה, באמצעות פגיעה בשמם הטוב תוך הכפשת התובעת באופן קונקרטי והפצת דברי בלע אכזריים ללא היכר בפייסבוק.
5. בהקשר זה מפנה התובעת, בין היתר, לפרסומים המהווים לשון הרע כדלקמן (שגיאות הכתיב - במקור. י.פ.):
- פרסום מיום 25.8.18 (נספח א1 לתצהיר התובעת):

"אירית וידל סגרה לפחות 2,000,000 שקל חובות במס הכנסה לפעלים של בעלה. אם אני משקר אירית מוזמנת לתבוע אותי דיבה. ועוד דבר גברת וידל גם אם אני יקבל כול יום מאה דוחות אני לא ישבר". (ההדגשות כאן ולהלן – שלי. י.פ.).

לטענת התובעת, אמירה זאת מציגה מציאות שקרית, מסולפת ומעוותת, הפוגעת קשות בשמה הטוב של התובעת.

הנתבע מוסיף ומפרסם פוסט נוסף מיום 30.9.18 (נספח א2 לתצהיר התובעת):

"אז זה הקו החדש של אירית וידל לשחד תושבים בשביל שיבחרו בבעל הסמרטוט שלה. ומי שלא עובר צד יורדים איתו הכי נמוך שיכול להיות. אז משפחת וידל בראש אירית אני יעקב מצלאווי לא נשוי ויש לי שגיעות כתיב. אבל אני לא נרקומן כמו אמיר וידל לא הולך לצבא כמו מתן וידל לא מסתובב ברחובות בילינסון בחושך כמו מיכאל וידל (למה הוא מחנה את האוטו כל רחוק מהבית המדובר) ולא משחד תושבים כמו אירית וידל (את מוזמנת לתבוע אותי

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

דיבע גם על זה חתיכת בן אדם תת רמה). למשפחת וידל יש פתגם שפוגע בדיוק למשפחת וידל אוי לו לעבד כי ימלוך....".

הנתבע ממשיך באמירותיו אך הפעם כותב על שני ילדיה של התובעת (נספח א3 מיום 7.12.18):

"לא ביקשתי עזרה מאף אחד בסך הכל רוצה לקבל זכיות כמו כל סוחר בשוק. בקשר לאירית וידל אני לא חוזר בי משום מילה אף אחד וזה כולל את הילדים הנרקומנים של ראש העיר לא יקלל את אמא שלי ז"ל ואני ישב בשקט. ואני חוזר שוב על מה שאמרתי לזונה בכביש יש הרבה יותר כבוד מאירית וידל".

לטענת התובעת, הנתבע ניצל את העובדה שהתובעת החליטה להתעלם מאותם פוסטים, ולא חדל ממעשיו ואף יצר מצג שווא בעיני הציבור כי הוא איננו ירא מתביעת דיבה מצד התובעת, שאף לא תבעה אותו עד לאותו שלב בגין פרסומיו (נספח א4 מיום 13.6.19):

"אירית וידל שה' ישלם לך על כל שקל ששלמתי במשפט על 24,000 שקל על העורך דין שלקחתי לעוד משפט ואת והבעל הקוקסניל שלך גררת אותי לעוד משפט רק בגלל שאת לא יכולה לתבוע אותי דיבה על זה שאמרתי את האמת שאת סגרת חובות במס הכנסה לתומכים של הבעל האפס שלך. שלחת לי מכתב דרך עורך דין נמני שעם אני לא יתנצל וישלם לך 208,000 שקל את תתבעי אותי דיבה לא התנצלתי וחזרתי על הדברים ובכל זאת לא תבעת אותי לא את יודעת שאני אומר אמת. אז בחרת בדרך הקלה דרך עיריית רמלה מה שאת לא יודעת גברת וידל העבריינית שגונבת כסף מהמדינה שאני יעקב מצלאווי לא רואה אותך וגם עם אני יצטרך לשלם עוד 24,000 שקל זה לא ימנע ממני להגיד את האמת שאת בן אדם זבל ולזונה בכביש יש יותר כבוד ממך".

בנוסף (בפוסט מיום 6.7.19, נספח א5) מוסיף הנתבע:

"שבת זה היום היחיד בשבוע שאירית וידל לא גונבת כסף מהמדינה",

וכן (בנספח א6 ממועד לא ידוע):

"שאירית וידל בחול (הכוונה לחו"ל. י.פ.) זה רווח למדינה אין קומבינות במס הכנסה עד שהעבריינית אירית וידל תחזור".

עוד הוסיף הנתבע (בנספח א7 מיום 12.7.19):

"מיכאל וידל לפני שאתה שולח שוטרים לחקור כל אזרח שרושם נגדך ביקורה תשלח את אותם שוטרים למס הכנסה ברמלה לבדוק את אשתך שסוגרת חובות לתומכים שלך בצורה לא חוקית".

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

מתחת לפוסט זה פרסם הנתבע את תמונתה של התובעת והוסיף בכיתוב:

"זהירות עברייני מס", בצירוף סימן קריאה ענק.

בנוסף הנתבע דאג לתלות בחנותו, הממוקמת בשוק רמלה, את תמונתה של הנתבעת

ותמונת בעלה עם הכיתוב:

"אני טמבל".

6. התובעת מדגישה כי אמירותיו של הנתבע שפורסמו ביחס לתובעת הן שקריות, ואילו הנתבע היה טורח לבררן קודם לפרסום, הייתה ניתנת הזדמנות לתובעת להגיב לדברים. לפיכך, כל רצונו של הנתבע היה לזעזע את הקוראים והמשתתפים בקבוצה, להסיתם כנגד התובעת ולהעצים אצלם את תחושת הבוז והסלידה כלפיה. כאמור לעיל, נשלח מכתב מטעם התובעת ובמסגרתו נדרש הנתבע למחוק את הפוסטים המהווים לשון הרע, ולהוציא הודעה מסודרת המביעה התנצלות והכחשה. הנתבע אישר את קבלת המכתב, התעלם ממנו ולא התנצל ואף המשיך לפרסם דברי לשון הרע בפייסבוק.

טענות הנתבע

7. בכתב ההגנה טען הנתבע, כי הפוסטים האמורים אינם מהווים עילה לתביעה בהתאם לחוק איסור לשון הרע. פוסטים אלו הם בגדר הבעת דעה לגיטימית, כיוון שמדובר בביקורת על איש ציבור ולכן יש להתייחס לכך בהתאם. לטענתו של הנתבע הוא סובל מהתנכלויות חוזרות ונשנות מבעלה של התובעת, מיכאל וידל.

עוד טוען הנתבע כי לא נדרש ממנו לברר דבר עם התובעת עובר לפרסום, מאחר שעומדת לו הזכות לחופש הביטוי, במיוחד כאשר מדובר בהבעת דעה לגיטימית.

8. עוד הוסיף הנתבע, באשר לדוחות שקיבל מהפיקוח העירוני, שאכן הודה והורשע בחלק מהם, ואף סירב להגיע לפשרה שהוצעה בדיון, ולבסוף הקנס בעניינו עמד על הסך של 24,000 ₪ לטובת עיריית רמלה. לפיכך, החליט הנתבע לפרסם סרטון שבו הוא מתעד עצמו משלם לעירייה. הנתבע מניח כי הסרטון הביך את העירייה וזוהי אחת מן הסיבות שבגינן הוגשה התביעה דנא.

עוד טען הנתבע בכתב הגנתו כי כל הפרסומים שפורסמו, חוסים תחת הגנת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע ולחלופין חוסים תחת ההגנה של סעיף 15(2) לחוק וסעיף 15(5) לחוק, ולפיכך יש לדחות את התביעה נגדו.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

טענות ההגנה של הנתבע בכתב ההגנה מתוקן

9. בכתב ההגנה המתוקן מטעמו טוען הנתבע, כי התביעה הוגשה כתביעה "חינוכית", ומתוך מטרה לשגר אותות אזהרה לפעילים החברתיים למען יראו וייראו. לטענת הנתבע, הרקע העובדתי לתובענה זו נובע מיחס של עוינות אישית כנגד כל תושב שמתנגד פוליטית לראש העירייה, מיכאל וידל.
- לטענת הנתבע, הוא סובל מהתנכלויות חוזרות ונשנות ממיכאל וידל, אשר כחלק מדפוס פעולה בהתנהלותו בשוק רמלה מחלק דוחות באופן מגמתי כנגד כל פעיל חברתי שהחזיק והביע דעות פוליטיות מנוגדות לדעותיו.
10. עוד טוען הנתבע כי יש לראות בתובעת, כרעייתו של ראש העירייה, כנושאת במשרה ציבורית, ולכן יש חשיבות רבה לעניין חופש הביטוי וכן חובת דיווח ביחס להתנהלות לא תקינה של נושא משרה. לטענת הנתבע, הפרסומים אינם מהווים "לשון הרע" כהגדרתו בחוק. עוד טוען הנתבע, כי הפרסומים הם אמת (לכאורה) ומכילים המשך תמיהות לגיטימיות שהובעו בריש גלי על ידי הציבור בטלוויזיה, בעיתונות, במסגרת החלטות שיפוטיות ובמסגרת דוחות מבקר המדינה.
- לטענת הנתבע, יש לראות באמירות המיוחסות לנתבע, כהבעת דעה לגיטימית.
11. לטענתו של הנתבע, יש לדחות את התביעה נגדו, מאחר שבנסיבות העניין אין בפרסומים שעליהם מושתתת התביעה משום "לשון הרע". יתירה מכך: גם לו היה בפרסומים משום לשון הרע, הרי שחלות בעניין הגנות הקבועות בחוק. לטענת הנתבע, אין לראות בקבוצת הפייסבוק אמצעי תקשורת כהגדרתו בחוק, אלא מדובר באתר "טוקבקים" העוסק בעניינים שמתרחשים בעיר. עוד הוסיף הנתבע כי "טוקבק" אינו מהווה פרסום באמצעי תקשורת. כן טוען הנתבע, כי יש לאפשר לו כאדם מן היישוב אשר נתקל בסיטואציה שבה עולים סימני שאלה לגבי התנהלות ראש העירייה ורעייתו, להביע את דעתו וביקורתו ויש לאפשר לנתבע לחסות תחת הגנת תום הלב.
12. עוד טוען הנתבע בכתב הגנתו כי על כל הפרסומים שפורסמו יש להחיל באופן מלא או חלקי את הגנת "זוטי דברים", שהוחלה על דיני איסור לשון הרע מכוח סעיף 7 לחוק, בהיותם פרסום חולף שנבלע בהמון. או לחלופי חלופין מתקיימות בעניינם ההגנות שבסעיפים 14, 15(2), 15(4), 15(5), 15(10) לחוק, ועל כן יש לדחות את כל עילות התביעה הנטענות.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

טענות התובעת במסגרת כתב התשובה המתוקן לכתב ההגנה המתוקן

13. בכתב התשובה המתוקן נטען על ידי התובעת כי הנתבע בכתב הגנתו פעל בניגוד לסעיפים 85-86 לתקנות סדר הדין האזרחי תשמ"ד-1984, עת בחר להכחיש טענותיו בהכחשה גורפת שאינה ספציפית.

לטענת התובעת, ב"כ הנתבע מנסה לכרוך את התובעת ביחד עם פעילותו של בעלה, ראש עיריית רמלה, ולא כך הוא, שכן הסוגיה מושאת כתב התביעה היא הפוסטים שכתב הנתבע כנגד התובעת, במטרה לפגוע בתובעת עצמה ובמשלח ידה באופן אישי. לתובעת אין כל היכרות אישית עם הנתבע, ומטרת התביעה להגן על שמה הטוב של התובעת, ולא כפי שניסה לטעון הנתבע כאילו מטרת התביעה לסייע לבעלה, ראש העירייה.

14. לטענת התובעת, טענתו של הנתבע כי הטוקבקים פורסמו בקבוצה בעלת מספר מצומצם של חברים, טועה ומטעה, באשר מדובר בקבוצה הכוללת למעלה מ-17,000 חברים.

לדברי התובעת, מעשיו של הנתבע עולים כדי לשון הרע, כאשר, בין השאר, הנתבע תלה שלטים שהוזמנו מראש ובצורה מקצועית בבסטה בשוק רמלה, כשהשילוט שלעניין כולל את פני התובעת.

לטענת התובעת, בניגוד לטענת הנתבע, התובעת איננה דמות ציבורית אשר חשופה לביקורת ציבורית; התובעת היא פקידה, עובדת מדינה ברשות המיסים מזה כ-30 שנה, ואין לה כל חלק בפעילות הציבורית של בעלה. עוד מוסיפה התובעת כי חופש הביטוי מאפשר לכל אזרח למתוח ביקורת לגיטימית על תפקודם של אישי ציבור, אך חופש הביטוי איננו חופש השיסוי.

לטענת התובעת, בניגוד לטענת הנתבע כי "פייסבוק" אינו משמש אמצעי תקשורת, הפסיקה הנרחבת של בתי המשפט קובעת כי המדובר באמצעי תקשורת לכל דבר ועניין.

לטענת התובעת, מדובר בעשרות ומאות פוסטים שמוציא הנתבע כנגד התובעת ובני משפחתה שכל מטרתם לבזותה ולהשפילה.

ראיות הצדדים

15. התובעת המציאה תצהיר עדות ראשית מטעמה, המלווה בפרסומים השונים מטעם הנתבע.

באשר לנתבע, הרי שזה המציא תצהיר ע"ר מטעמו וכן את תצהיריהם של ה"ה יואב יחזקאל, אבלין דהן ודוד גאן (גי'אן). בסופו של דבר ובשים לב להעדר הפקדת פקדון

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

להבטחת הוצאות העדים ע"י הנתבע, כמפורט בהמשך, לא הגיעו ה"ה אבלין דהן ודוד גאן להעיד לפניי, ומשכך, יש לראות תצהירים אלו כאילו לא הוגשו. מר יואב יחזקאל התייצב לדיון ההוכחות והעיד. אתייחס לעדותו בהמשך הילוכי.

16. יוער כי, כאמור, נוכח העדר התייצבותם של אבלין דהן ודוד גאן להעיד לפניי, הרי שאין מקום להתייחס לתצהירי ע"ר מטעמם. עם זאת, יובהר כי במסגרת תצהירה של גב' דהן עלתה הטענה כאילו התובעת הבטיחה לסייע לה ברשויות המס, במסגרת מסע הבחירות של בעלה של התובעת, מיכאל וידל. באשר למר גאן הרי שגם זה טען בתצהירו כי התובעת הייתה מעורבת בקמפיין הבחירות של בעלה, מיכאל, ואף העבירה מסר באמצעותו כי יפגעו בפרנסתו של הנתבע, אם זה יתבטא כנגד מיכאל וידל, וכך היה. במהלך עדותו של הנתבע עלה כי מר גאן הוא דודו של הנתבע (עמ' 26, ש' 15-17 לפר').

17. ברי כי אין כל משקל לעדויות הנ"ל נוכח העדר התייצבותם של עדים אלו לדיון לפניי. עם זאת, מצאתי לנכון לסקור עדויות אלו, על מנת לנסות ולהציג את טענות הנתבע לפיהן דיבר אמת בפרסומיו, טענות, אשר כפי שיוצג בהמשך, נכשלו כשלון חרוץ, תוך כדי פגיעה בתובעת גם במסגרת ההליך דנן.

גרסת התובעת

18. כאמור לעיל, הגישה התובעת תצהיר ע"ר מטעמה. בתצהירה חוזרת התובעת על האמור בכתב התביעה מטעמה, אולם מוסיפה נוסף נוסף, שבו אתמקד. התובעת מבהירה בתצהירה כי היא עובדת מדינה ברשות המיסים מזה תקופה של 30 שנה. התובעת טוענת כי היא נחשבת לעובדת איכותית הממלאה את תפקידה בצורה מקצועית ועניינית לשביעות רצונם של מנהליה. כן ציינה התובעת את עובדת היותה רעייתו של ראש עיריית רמלה, מיכאל וידל.

19. לדברי התובעת, הנתבע, חבר בקבוצה, שמטרתה, לטענת התובעת פגיעה בכוונה תחילה בבעלה, בה ובבני משפחתה, וכל זאת על מנת לייצר לנתבע הון פוליטי ותדמיתי. לדברי התובעת, הנתבע קיבל דוחות מהפיקוח העירוני בשל עבירות על חוק רישוי עסקים שבגינם הורשע בבית המשפט. לדברי התובעת, הנתבע לא השלים עם קבלת הדוחות המוצדקים, ויצא, לדבריה ל"מסע צלב", כנגדה וכנגד בעלה ובני משפחתה. לדברי התובעת, הנתבע הוציא דיבתה רעה, כשפרסם במהלך השנה, דברי לשון הרע שקריים וחמורים ביותר כלפיה וכלפי בני משפחתה, אשר מכפישים ופוגעים בשמה הטוב.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

הדברים פורסמו בין היתר בקבוצה ובעמוד הפייסבוק של הנתבע וכל זאת "בתפוצה רחבה ויום יומית ברשת האינטרנט".

20. לדברי התובעת, הנתבע כתב פוסט שקרי, כשכוונתו הייתה לפגוע בה ובמשלח ידה, כאשר כתב -

"אירית וידל סגרה לפחות ב- 2,000,000 ₪ חובות במס הכנה לפעילים של בעלה. אם אני משקר אירית מוזמנת לתבוע אותי דיבה".

לדברי התובעת, מהפוסטים עולה, באופן שאינו משתמע לשתי פנים, כי התובעת מבצעת לכאורה עבירות פליליות, "עבריינית, מושחתת, משחדת וגונבת כסף מהמדינה". לטענת הנתבע בפוסטים שהועלו על ידו, עושה התובעת לכאורה שימוש לרעה במשרתה על מנת לסגור חובות במס הכנסה לתומכים הפוליטיים של בעלה.

21. לדברי התובעת, הנתבע בפרסומיו משתמש במילות גנאי, משפילות ומבזות, שגרמו לה ולמשפחה לבושה גדולה, לעוגמת נפש עמוקה ולנזקים כבדים. כך, כונה למשל, בעלה "סמרטוט", "קוקסינל", שני ילדיה - "נרקומנים", והיא עצמה - "זבל". לטענת התובעת טען הנתבע בפוסטים שלו כי לתובעת יש פחות כבוד מ"זונה בכביש", וכי היא "בוטוקסית", "חלאה", "מנחוסית", "חלאת המין אנושי" ועוד. בהקשר זה אבהיר את שעלה בסיכומיו של ב"כ התובעת בעל פה, כי חלק מהביטויים הללו נאמרו לאחר הגשת כתב התביעה דנן, על כל המשמעויות הנובעות מכך, ובכלל זאת, כי לא ניתן בשלב זה, שלאחר הגשת כתב התביעה, להתייחס אליהם.

22. לדברי התובעת, כל רצונו של הנתבע היה לזעזע את הקוראים והמשתתפים בקבוצה על מנת להסית אותם כנגדה וכנגד בני משפחתה ולהעצים בהם את תחושת הבוז, השנאה והסלידה כלפיה וכלפי בני משפחתה, וזאת, ללא כל ביסוס עובדתי. לדברי התובעת, הנתבע תלה שלטים ענקיים בקדמת החנות שבבעלותו בשוק ברמלה, שבמסגרתן 3 תמונות צבעוניות כדלקמן:

א. תמונה של התובעת עם תמרור אזהרה והכיתוב "זהירות עבריינית מס".

ב. תמונה של בעלה עם הכיתוב "אני טמבל".

ג. תמונה משותפת של התובעת עם בעלה עם הכיתוב "חלאות".

לדברי התובעת, כל אלה לעיניהם של עשרות אלפי אנשים שעוברים בשוק מדי יום. גם כאן אעיר כי ברובם של המקרים מדובר בפרסומים שנעשו לאחר הגשת כתב התביעה.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

23. לדברי התובעת, הנתבע לא ביקש את תגובתה טרם כתיבת הפוסטים ופרסומם, ולא עשה כל בדיקה ולו הבסיסית ביותר מול הגורמים הרלוונטיים בדבר אמת הפרסום. התובעת מבהירה כי הנתבע סירב להתנצל על הפרסום. התובעת מפנה למכתב התראה שנשלח מטעמה לנתבע ביום 26.8.18, כאשר במסגרת זו נדרש הנתבע למחוק את הפוסטים המהווים לשון הרע ולהוציא הודעת הכחשה והתנצלות ולדבריה. הנתבע לא השיב למכתב ההתראה ולא התנצל.

לדברי התובעת, הנתבע הגדיל לעשות כאשר חזר על דברי לשון הרע שכבר פרסם בפוסטים נוספים ואף הזמין את התובעת לתבוע אותו בתביעת דיבה. לדברי המצהירה, פרסום דברי הבלע לכאורה בכוונת זדון שזהותה נכרכה בהם, גרמו לכאורה וגורמים לה השפלה וביזוי רבים, כמו גם נזקים ממוניים ובלתי ממוניים בהגשת תביעה זו, לרבות פגיעה קשה בתדמיתה, במוניטין שצברה במקום עבודתה ובשמה הטוב ולדבריה אין המדובר בהבעת דעה או ביקורת לגיטימית.

24. יוער כי התובעת נחקרה על תצהירה במסגרת חקירתה הנגדית, כאשר, כמפורט לעיל, הנתבע לא היה מיוצג. בהקשר זה נדרשתי גם אני לשאלות מספר שאותן הפניתי לתובעת.

מכל מקום, הבהירה התובעת בחקירתה הנגדית כי לא פנתה למי ממקורביו של הנתבע על מנת "לסגור דיל" בחירות עם הנתבע. כן הוסיפה התובעת כי בכל מקרה, אין לטענה זו קשר לדברים שהנתבע פרסם לגביה (עמ' 23, ש' 6-8 לפר'). עוד הבהירה התובעת כי היא איננה מכירה את הנתבע באופן אישי וכי מעולם לא השתמשה בכינוי "זונה" כלפי אמו של הנתבע, במיוחד בהעדר היכרות עם האם (עמ' 23, ש' 10-12 לפר').

25. עוד מבהירה התובעת במסגרת חקירתה החוזרת, תוך הרחבת חזית אסורה, כי בתחילת דרכה ברשות המסים לפני כשלושה עשורים, עבדה בארכיב של הרשות, ורק לאחר מכן התקדמה בתפקידים. בהקשר זה היא מציינת כי כל פעולה מבוקרת ומפוקחת ע"י גורמים מעליה ומשכך אין ביכולתה למחוק חובות על דעת עצמה ללא פיקוח (עמ' 24, ש' 15-22 לפר'). כאמור לעיל, ענייננו בהרחבת חזית אסורה.

26. התובעת השיבה גם לשאלות ביהמ"ש באשר לממשק שלה עם עדי הנתבע שהגיעו להעיד מטעמו כדלקמן:

לגבי העד יואב יחזקאל מבהירה התובעת כי היא איננה מכירה אותו כלל, וכי מדובר באחד המתנגדים הגדולים ביותר של בעלה, מיכאל. עוד היא מוסיפה כי בעלה מעולם לא הפנה אליה אנשים על מנת להפחית להם חובות (שם, ש' 25-31). כן היא מוסיפה כי האירוע הנטען התרחש לפני כשלושה עשורים, כשוודאי לא היתה לה כל סמכות

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

במסגרת תפקידה כעובדת בארכיב (עמ' 25, ש' 5 לפר') להפחת חובות. לשאלת ביהמ"ש הבהירה התובעת כי אין לה כל קשר עם העד חזי משה. גם במקרה זה מבהירה התובעת כי מדובר באחד ממתנגדיו החריפים של בעלה מיכאל (שם, ש' 11).

27. כשלעצמי, מצאתי את עדותה של התובעת קוהרנטית, עקיבה, אמינה, ללא סתירות, והופעתה לפניי היתה אמינה ומשכנעת. גם לגופו של עניין מצאתי לקבל את דבריה של התובעת כי היא איננה מכירה באופן אישי לא את הנתבע ולא את העדים מטעמו. עוד מצאתי לקבל בהקשר זה את טענות התובעת כי לא סייעה ליואב יחזקאל למחוק חובות לפני כשלושה עשורים, כאשר נשאה בתפקיד ברשות המסים שאיננו מקנה אפשרות למחיקת חובות, וכי בכל מקרה, מחיקת חובות מצריכה פיקוח של גורמים מעליה. אתיחס לעניין זה גם במסגרת התייחסותי לעדותו של מר יחזקאל.

גרסת הנתבע

28. הנתבע הגיש תצהיר ע"ר, שבמסגרתו הוא חזר על האמור בכתב הגנתו, תוך הרחבת היריעה.

לדברי הנתבע, התביעה נועדה להשתיק ולהרתיע אותו, וזאת, כחלק מ"רדיפה אישית", על רקע פעילותו ודעותיו הפוליטיות כפעיל חברתי שסירב לתמוך בבעלה של התובעת. לדבריו, התביעה הוגשה על מנת לשלוח מסר לפעילים החברתיים שלא יהיו "להתעסק" עם מיכאל וידל, בבחינת "למען יראו וייראו". לדברי הנתבע, התובעת ובעלה גרמו לכך שהוא יפטר מרשות שדות התעופה ולאחר שהחל לעבוד בבסטה בשוק, "דאגו" התובעת ובעלה להגיש נגדו 24 דוחות. בהקשר זה אעיר את המובן מאליו, כי על הדוחות אחראי הפיקוח העירוני.

29. לדברי הנתבע, התובעת שלחה אליו מספר אנשים על מנת לנסות ליישב את הסכסוך ביניהם.

לדברי הנתבע, ההתבטאויות מושא התביעה הינם למעשה "טוקבקים", שהועלו בקבוצה בעלת מספר מצומצם של חברים ועוקבים והדבר לא יצר תהודה ציבורית או נזק משמעותיים.

לדברי הנתבע, התובעת היא דמות ציבורית והיא נוטלת חלק פעיל בקמפיין של בעלה, ראש העיריה. לדברי הנתבע, הפרסומים אינם מהווים לשון הרע בהיותם אמת, והם מהווים המשך לתמיהות לגיטימיות שהובעו בריש גלי על ידי תושבים בעיר, כתבות בטלוויזיה, בעיתונות, החלטות שיפוטיות ודוח מבקר המדינה. לדבריו של הנתבע, התגובות "נבלעו" בהמון הטוקבקים, והם לא זכו להתייחסות כלשהי, כך שיש בכך

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

להעיד על כך שהפרסומים היו שוליים וזניחים. לדברי הנתבע, התגובות שמתייחסות לבעלה של התובעת וילדיה, אינן מתייחסות אל התובעת עצמה ולפי כך אינן מהוות לשון הרע.

30. עוד טוען הנתבע כי התגובות והביטויים המפורטים בסעיף 7 לכתב התביעה ("לזונה בכביש.."), הם לכל היותר קללות המוניות וככאלה אינן מהוות לשון הרע. לדברי הנתבע, הוא עצמו ספג קללות וגידופים שהופנו כלפיו ולפיכך תגובותיו שלו לזונה ברגשות ובכעס. לדברי הנתבע, זה סגנון הדיבור בסביבה שבה גדל ובשוק, כאשר ההתנהלות היא שאם מאן דהוא מקלל אותך אתה תקללו בחזרה. לדברי הנתבע, הפרסומים שהועלו על ידו נוצרו בעקבות פרסומים באמצעי התקשורת. לדברי הנתבע, הטענה בדבר "סגירת החובות לפעילי ראש העיריה" ע"י התובעת נתמכו בראיות מטעמו.

31. לדברי הנתבע, ועל פי יעוץ משפטי שקיבל לדבריו, אין לראות בדף הפייסבוק "מאחורי הקלעים רמלה- לוד- באר יעקב" אמצעי תקשורת על פי הגדרת החוק אלא שמדובר באתר "טוקבקים" המתייחס לעניינים המתרחשים בעיר. כן הוסיף הנתבע כי היות שמדובר ב"פורום להחלפת דעות" בין המשתתפים ותגובות ספונטניות כמו תגובותיו שלו, די בכך כדי להביא לדחיית התביעה. לדברי הנתבע, בנסיבות המקרה הוא זכאי להגנות שפורטו בכתב ההגנה, לרבות הגנת תום הלב לכותב, אשר הביע דעה, גם אם היא לא נכונה, מופרזת, או מונעת מדעה קדומה. לדברי הנתבע, בעת כתיבת הדברים הוא האמין באמיתות תוכנם. לדבריו, לא הייתה לו כל כוונה לפגוע בתובעת אלא להגיב על דברים שנאמרו ועל הבאת המידע לגבי התנהלות התובעת ובעלה.

32. הנתבע מסכם, כי הדברים שנכתבו על ידו הם חזרה על מה שכבר נאמר על התובעת, בנה ובעלה, והוא עצמו הביא את הראיות למקור שעליו הסתמך. במסגרת חקירתו הנגדית הודה הנתבע כי מעולם לא הייתה כל אינטראקציה בינו לבין הנתבעת. כך הוא מודה כי התובעת מעולם לא רכשה בחנותו דבר (עמ' 26, ש' 21 לפר'). עוד הוא מודה כי שלא ביקש מהתובעת דבר בנוגע לתפקידה ברשות המסים (שם, ש' 25). כן הוא מודה כי לא התכתב מעולם עם התובעת בפייסבוק (שם, ש' 27). עם זאת, לטענתו, התובעת הייתה מעורבת בפיטוריו מעבודתו ברשות שדות התעופה, כאשר שוחחה בעניין עם דודו, דוד גאן. ברי כי בסופו של דבר לא הגיע מר גאן להעיד בעניין, ודבריו של הנתבע בעניין זה הם בגדר של עדות שמועה (שם, ש' 19-15). לא זו אף זו: הטענה בדבר מעורבותה של התובעת בהליכי פיטוריו של הנתבע מעבודתו ברשות שדות התעופה מהווה הרחבת חזית אסורה. הנתבע עצמו טען אמנם בתצהירו כי בעלה של התובעת,

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

מיכאל וידל, היה מעורב בפיטוריו, אולם שמה של התובעת ומעשיה בהקשר זה מעולם לא נזכרו (סיפת סעי' 3 לתצהירו של הנתבע), וברי כי בהינתן עדות השמועה, הרחבת החזית, והעדרו של העד הרלוונטי, עליו להתייחס לטענה חמורה זו כטענה שאותות האמת אינם עולים ממנה, ונראה כי הטענות שלעניין עולות באופן סתמי, תוך פיזור מסך עשן על התנהלותו של הנתבע בעניין.

33. במסגרת חקירתו הנגדית מודה הנתבע כי התנהלו נגדו הליכים פליליים בגין דוחות פיקוח שהוצאו בעניינו, כאשר בסופו של דבר הוא הורשע במסגרת הליכים אלו (שם, ש' 28-31). כל זאת, חרף טענותיו כאילו התובעת ובעלה מתנכלים לו באופן אישי. עוד הוא מודה כי קיבל דוחות ממשטרת ישראל בגין פתיחת החנות במהלך תקופת הקורונה בניגוד לדין (שם, ש' 34-35). בהקשר זה מודה הנתבע כי אף הופיע בתכנית הטלוויזיה של רפי רשף והודיע כי המשטרה רשאית להגיש נגדו דוחות רבים, אולם אין בכוונתו לשלם (מעמ' 26, ש' 36 ועוד עמ' 27, ש' 5 לפר'). הנתבע אף מודה שקיבל דוחות מהפיקוח העירוני גם בתקופתו של ראש העירייה הקודם, יואל לביא (עמ' 27, ש' 6-7 לפר').

ב"כ התובעת מקשה אפוא על הנתבע, כי התמונה המוצגת היא של עבריין סדרתי (ושמא יש לומר – אנרכיסט) והוא משיב כי הוא הביע מחאה ושילם על כך בדוחות (שם, ש' 15-19).

34. מהעדות עד כה עולה תמונה של דון קישוט המנהל מלחמות אבודות נגד שלטונות החוק, תוך כדי כך שברור לו כי עליו לשלם את המחיר ואת הקנסות בגין פעולותיו בניגוד לחוק. בהקשר זה ובשולי הדברים מבהיר הנתבע עצמו כי הוא ניהל מאבקים נגד ראש העירייה הקודם יואל לביא, כאמור, ואף נגד ראש הממשלה (שם, ש' 13). עוד מודה הנתבע כי הוא פועל כנגד ראש עיריית רמלה, מיכאל וידל, בעלה של התובעת, בהיותו ממתנגדיו (שם, ש' 21). הנתבע עצמו טוען כי הוא נחסם במסגרת פעילותו בקבוצת הפייסבוק, כאשר טען טענה לא פופולרית בעיני מנהלי הקבוצה (שם, ש' 22-36).

במסגרת חקירתו הנגדית הודה הנתבע (גם אם לעתים בחצי פה) כי פרסם את כלל הפרסומים הנזכרים בכתב התביעה ובתצהירה של התובעת (ר': עמ' 28, ש' 2 לפר'; עמ' 29, ש' 17-21; עמ' 30, ש' 12-13; וש' 13-14, וש' 30 ו-35, וכך עמ' 31, ש' 1). לעתים, כאמור, הודה הנתבע בפרסומים רק בחצי פה, באופן שמשמע כי הוא המפרסם כמעט במאה אחוז, לעתים התגאה בפרסומיו ולעתים פשוט אישר את הפרסומים. בכל מקרה, שמו של הנתבע מתנוסס מעל גבי הפרסומים, והוא עצמו הבהיר את המניע שלו לפרסמם.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

35. באשר לנספח א3, שעניינו גינוי התובעת כאילו בניה נרקומנים והאמירה כאילו לזונה

בכביש יש יותר כבוד מאשר לתובעת, טען הנתבע במהלך עדותו את הדברים הבאים:

"אני לא חוזר בי. אני כתבתי את זה ואני גאה בזה, גם אם עכשיו בית המשפט יתלה אותי, אני גאה בזה שכתבתי את זה, אני גאה שאני נמצא בהליך הזה כדי להגן ... היא כתבה נגד אמא שלי..." (עמ' 30, ש' 14-13 לפר').

הנתבע גם מתגאה בפרסום נספח א4, בטענה כי כך יפעל כנגד מי שכונה את אמו "זונה" (שם, ש' 25-18). יובהר כי גם במהלך עדותו לא משכיל הנתבע להבהיר כיצד הוא מגיע למסקנה כי התובעת היא שגינתה את אמו, כאשר הוא עצמו מכווך את האצבע המאשימה לגורמים אחרים לחלוטין, שלא הגיעו לדיון לפניי (שם).

36. הנתבע נשאל גם שאלות ביחס לטענותיו לגופן, ובכלל זה, האם הוא יודע מידיעה

אישית כי בנה של התובעת נרקומן, כפי שפרסם, והוא משיב:

"לשאלת בית המשפט האם אני יודע באופן אישי שהבן הוא נרקומן או שהבן האחר לא שירת בצבא אני משיב שאני לא ראיתי שהוא נרקומן אני הסתמכתי על דברים שנאמרו על ידי מקורב שלהם שהוקלט באופן לא חוקי, וזה היה במשך שנה בפייסבוק שבה טוען אלי מיכאלי שנתפסו ברכב שלו סמים." (עמ' 29, ש' 35-32 לפר').

כלומר, ענייניו בטענות שהועלו ע"י מאן דהוא והנתבע נתן להם תהודה, שלא כדין וללא שבירר מאומה בעניין. אין מנוס מלקבוע כי מדובר בעדות מפי השמועה שהנתבע לא טרח לבררה.

37. כך, נשאל הנתבע ע"י ב"כ התובעת ועל ידי המותב באשר לטענה לסגירת חובות

למקורבי בעלה ברשות המסים, כדלקמן:

"ש. אבל אתה לא חושב שהיא באמת סגרה תיקים ב2 מיליון ₪."

ת. היא סגרה.

שאלת בית המשפט: אם אני אומר לך שהיא סגרה תיקים ב-10 מיליון ₪?

ת. לא יודע.

ש.ב. אם אני אומר לך שהיא סגרה תיקים ב100,000 ₪? איך אנחנו מגיעים

לתוצאה של 2 מיליון?

ת. אני חי ברמלה ואנשים באו אליי ופחדו, אמרו שהיא סגרה להם...

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

ש.ב. עשית חישוב והגעת ל2 מיליון ₪, אני מבקש שתפרט את החשבון המדויק

איך הגעת ל2 מיליון ₪?

ת. לא בדקתי על האגורות, זרקתי מספר, אולי 2 מיליון היה טעות.

ש.ב. יכול להיות שהיא סגרה רק ב100,000 ₪?

ת. לא, זה הרבה יותר, מעל מיליון.

ש.ב. אתה יודע את זה?

ת. בוודאי.

ש. איך.

ת. מקרובי משפחה שלי מדרגה ראשונה.

ש. והם נמצאים פה?

ת. לא היה אישור להביא את העדים האלו, הם לא יבואו לבד, בית המשפט

צריך להכריח אותם. " (עמ' 12, ש' 28-12 לפר').

38. כלומר: גם בעניין הטענה לסגירת חובות במס הכנסה חוזר בו הנתבע ממקצת הטענה, תוך הבהרה כי איננו משוכנע כי מדובר בסגירת חובות בהיקף של שני מיליון ₪, כאשר לדידו מדובר בסגירת חובות בהיקף של כמיליון ₪, אולם הנתבע מציין כי מידע זה הגיע אליו מפי השמועה, באמצעות קרובי משפחה שלו. אין צורך לומר כי איש מהעדים שלעניין (לבד מיואב יחזקאל) לא הגיע לאולמי על מנת לאשש טענה זו. לא זו אף זו: הנתבע איננו מסוגל לומר כיצד הגיע לחשבון שלפיו מחקה התובעת חובות, כטענתו, בהיקף של מיליון ₪. דומה כי אפילו הנתבע איננו מאמין בטענתו שלו עצמו. אין צורך לומר כי מדובר בגרסה מתפתחת ולא קוהרנטית. מכל מקום, בהינתן כי לא הומצאו בפני כל ממצאים בדבר הרשעתה של התובעת הרי שאין באמירות אלו אלא משום הפרכת תלונות בעלמא.

39. בשולי הדברים ולא בשולי חשיבותם יוער כי התרשמתי כי ענייננו בנתבע המפרסם בכוונת מכוון את פרסומיו הפוגעניים, תוך מחשבה שגויה ומוטעית (הנובעת כנראה משכנוע עצמי) שהתובעת פרסמה דבר מה בעניינה של אמו. הנתבע אף מודה בפרסומים שביצע לאחר מועד הגשת התביעה ויצורפו כנספחים א' 8-11 לתצהירה של התובעת, ושבהם מכנה הנתבע את התובעת "מנחוסית", "בוטוקסית", "חתיכת חלאה", שהקב"ה ישלם לה מן השמים, ועוד. כן צורף צילום של תמונתה של התובעת בצירוף האזהרה מעבריינית המס, כשזה תלוי בריש גלי בחנותו של הנתבע. למעשה, המשיך הנתבע במהלך ההליך המשפטי ללכלך את שמה של התובעת ואף דיווח על חובו כלפיה בסך של 1,000 ₪ (בגין הוצאות משפט), כאילו מדובר בסכום שלו נדרשה התובעת לקבץ לצורך טיפול בוטוקס.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

40. הנתבע מודה גם בפרסום תמונתה הנ"ל של התובעת בצירוף האזהרה כאילו מדובר בעבריינית מס (עמ' 31, ש' 26-29 לפר'), וזאת, לצד תמונתו של הבעל, מיכאל, הנושאת כותרת "אני טמבל".

לדבריו של הנתבע (שם, ש' 33) הוא פרסם שלטים גם על מר נפתלי בנט (ראש הממשלה החליפי ולשעבר). וכאן עולה התהייה: האם פרסום על איש ציבור אחד מתיר פרסום על איש ציבור אחר? והאם פרסום כלשהו על איש ציבור מתיר את הפרסום (ושמא גם את הדם) של מי מבני משפחתו?

יוער ביחס לפרסומים של נספחים א 8-15 כי אלו פורסמו ע"י הנתבע במהלך ניהול ההליך המשפטי ולא עובר להגשת כתב התביעה, ומשכך לא ניתן לקבל כל סעד בעניינם. עם זאת, התנהלותו של הנתבע והמשך מסכת הפרסומים הפוגענית ללא כחל וסרק, לאחר שזה הוזהר ולאחר שכבר הוגש נגדו הליך משפטי, רק מעידים כאלף עדים על מגמתו של הנתבע וניסיונותיו להמשיך ולפגוע באופן חמור בתובעת.

41. בשולי הדברים מתייחס הנתבע לחוקיות הפרסומים ודומה כי הוא מכה במידה מסויימת על חטא, אבל אז הוא חוזר בו ומסרב להתנצל. נציג את הדברים בלשונו של הנתבע כדלקמן:

"ת. אני לא יודע אם חוקי או לא חוקי מה שרשמתי, אבל לא הייתי צריך לרשום

את זה גם אם זה חוקי. וזה חוקי. בעצם אני לא יודע אם זה חוקי.

ש. אז אתה מסכים איתי שהפוסטים האלה ביזו והשפילו אותה?

ת. כן.

ש. זו הייתה הכוונה שלך?

ת. כן, אני לא אשקר. (עמ' 31, ש' 25-20 לפר').

הנתבע אמנם מתייחס לשאלתו האחרונה של ב"כ התובעת לנספחים א 8-15, אולם ברי כי התשובה רלוונטית לכלל הנספחים. הנתבע מודה, למעשה, כי מדובר בפרסומים פוגעניים שמטרתם להשפיל את התובעת ולבזותה, וכי לכך התכוון.

42. וכעת, מגיעה השאלה האם הנתבע חוזר בו, נוכח דבריו אלו, אולם הוא מסרב בכל תוקף לחזור בו, כדלקמן:

"ש. אני אומר לך שכדאי לך עכשיו כשכבר ברור לך שהיא לא רשמה נגדך כלום

והיא בטח לא גנבה 2 מיליון ₪ ממס הכנסה, גם לאחר שהיו אמירות של כב'

השופטת פינק, אני ממליץ לך להתנצל עכשיו וזו ההזדמנות האחרונה שלך,

להתנצל על כל הפוסטים השקריים שרשמתי.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

ת. אמרתי שאני לא חוזר בי. יש פוסטים שלא הייתי צריך לכתוב אבל אתה חי ומכיר את הנפשות הפועלות, לכתוב נגד אישה זה לא טוב וזה לא מוסיף לי, אבל להתנצל ואז מה? אם אתה בא אליי בהצעה לסיים את הסיפור אז בסדר אבל אם לא אז ... " (עמ' 32, ש' 19-14 לפר').

הנתבע מבהיר כי יתכן שלא היה צריך לפרסם את הפוסטים, אולם הוא מסרב בכל תוקף להתנצל, וזאת, גם כאשר חרב חדה של פסק דין העלול לחייבו בפיצוי משמעותי מונחת על צווארו.

43. קיצורו של דבר: הנתבע מודע לעוול החמור שביצע כלפי התובעת, אולם הוא מסרב לשאת בתוצאות מעשיו ואפילו לא להתנצל. לא זו אף זו, באשר לחלק מהפרסומים, טוען הנתבע כי הוא גא בהם. אתיחס לכך בשולי הכרעת. לסיכום פרק זה אומר כי **טענות התובעת בדבר הפרסומים הפוגעניים והשקריים הוכחו, כפי שהוכח כי הנתבע פרסם פרסומים אלו בכוונת מכוון, מתוך רצון לפגוע בתובעת, ללא שהיה לו כל קשר עמה ובשים לב למערכת היחסים העכורה שבינו לבין בעלה, ראש עיריית רמלה, מיכאל וידל.**

תצהיר מטעם מר יואב יחזקאל

44. כאמור לעיל, מר יואב יחזקאל הגיש תצהיר ע"ר המחזק את טענות הנתבע בדבר "סגירת חובות במס הכנסה למקורבים למיכאל וידל". לדברי מר יחזקאל, בין השנים 1992-1993 הוא החזיק בבעלותו חברת הסעות בשם "מסיעי החן". החברה נקלעה לקשיים כלכליים עקב חובות גדולים ומר יחזקאל נאלץ לסוגרה. לדבריו, בין יתר הנושים היה לחברה חוב גדול לשלטונות המס, שבגינה הוא הועמד למשפט בבית המשפט השלום ברחובות. לדבריו, בתקופת בחירות לרשויות המקומיות לפני כ-30 שנים, ביקש בעלה של התובעת, מיכאל וידל, את תמיכתו ותמיכת בני משפחתו באחיו שהתמודד במסגרת הבחירות לעירייה, ובתמורה הוא התחייב, לכאורה, למחוק לו את החובות במס הכנסה. לדבריו, ביקש ממנו מיכאל לפנות לרעייתו, התובעת, למשרדי מס הכנסה ברמלה. לדבריו, למחרת הגיע ופגש בתובעת, אשר קיבלה אותו בסבר פנים יפות, היא נטלה את פרטיו ולכאורה לאחר מספר דקות היא מסרה לו שהחוב סודר וניפקה לו מסמך חתום לפיו החוב שהיה לו נמחק במלואו.

45. מר יחזקאל הגיע להעיד לפניי, תוך הצהרה כי הוא מוותר על שכר עדותו (עמ' 37, ש' 30 לפר').

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

במהלך עדותו מבהיר העד כי הייתה לו חברת הסעות שאותה ניהל החל מהשנים 1987-89 (עמ' 38, ש' 3 לפר'). מר יחזקאל מתקשה במקצת ליישב את טענתו בדבר תקופת פעילותו בחברה לבין הטענה בתצהיר כי התובעת הסדירה את חובו בין השנים 3-1992. לטענתו, החברה נסגרה בשנים אלו – 92-93 (שם, ש' 5). מר יחזקאל איננו מספק נתונים מדוייקים באשר למועד שבו לטענתו "סגרה" לו התובעת את חובו (ר': עמ' 40, ש' 27-28 לפר'). מר יחזקאל מודה כי היה לו חוב למס הכנסה שבגיננו הוא הועמד לדין פלילי. לדבריו, החוב במס הכנסה נסגר ע"י התובעת ואילו התיק הפלילי בגין החוב במע"מ המשיך להתנהל (שם, ש' 21-22). בהמשך דבריו מתקן מר יחזקאל את עצמו (עמ' 39, ש' 34 לפר') ומבהיר כי החוב נסגר אולם ההליך המשיך להתנהל.

46. עוד מבהיר מר יחזקאל כי סגירת החוב הייתה כנגד התחייבות שלו לסייע לגיסה של התובעת, אחיו של בעלה מיכאל, שהתמודד למועצת העירייה ולבסוף התמנה לסגן ראש העירייה (עמ' 38, ש' 27-36 לפר'). במהלך כל עדותו נשאל עד זה מתי בדיוק התרחש האירוע של "סגירת החובות", והוא איננו מצליח להצביע על תאריך מסויים, אלא מצביע בערך על השנים 92-93 (שם, ש' 24). מר יחזקאל לא מצליח ליישב את הדברים עם העובדה שעניינו בעובדת זוטרה שלטענתה עבדה באותה עת בארכיב (שם, ש' 25-26). כמו כן הוא איננו מצליח להמציא שום מסמך בעניין ומשליך את העדר יכולתו להמציא מסמכים על הצד השני, שאמור כביכול להוכיח "שאין לו אחות" (ר' למשל, בעמ' 39, ש' 4-6 וכן בש' 22-33 ובעמ' 40, ש' 16-19 לפר'). מר יחזקאל מודה כי הוא מתנגד חריף לבעלה של התובעת, מיכאל וידל, יריב פוליטי המשתייך למחנה שכנגד, וכי העיד כנגדו במסגרת הליך שבינו לבין מר חזי משה (עמ' 40, ש' 6-19 לפר').

סיכומו של דבר: **עניינו בעד לא מהימן, יריב פוליטי, שאיננו מצליח להצביע על איזשהו מסמך המגבה את טענותיו הכבושות מלפני כ-30 שנה, שרק כעת מועלות. לעד יש מניע להעיד כנגד מיכאל וידל וכנגד רעייתו.**

47. לגופו של עניין: טענתו של העד קלושה: העד טוען כי התובעת, שכיחנה בתפקיד זוטר, פעלה למענו בתאריך לא ידוע, לסגירת חוב, כאשר הליך פלילי היה תלוי ועומד נגדו. היעלה על הדעת כי בנסיבות העניין שהליך פלילי תלוי ועומד כנגד מאן דהוא מישהו ינסה לסגור לו את חובו?! לא זו אף זו, כאמור לעיל, עניינו בטענה כבושה לעבירה חמורה ביותר של שוחד, שאין לה כל אישוש. העד לא המציא כל מסמך מטעמו ואף לא השכיל להבהיר מתי בדיוק התרחש האירוע, ולמצער, באיזו שנה בדיוק. כל זאת, כאשר הטענה היא כי התובעת סייעה כביכול לא לבעלה, שבאותה עת לא עסק בכלל בפוליטיקה המקומית, אלא לגיסה, שהתמודד למועצת העירייה.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

בהקשר זה יובהר כי אני רואה בחומרה רבה את הפרחת הטענה דנא, באשר לו היה לה איזשהו בסיס, היו הנתבע ומר יחזקאל מעלים אותה סמוך לאחר ביצוע העבירה הנטענת. בחלוף השנים ואף לו היה בסיס לטענה הרי שהטענה הייתה מתבררת ואף לו הייתה הנתבעת מורשעת הרי שחלים בעניינה של העבירה (בהתאם לחומרת העבירה) הכללים של חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים. לא זו אף זו: שלו הייתה הטענה מועלית מבעוד מועד והעבירה לא הייתה מתיישנת הייתה ניתנת לתובעת הזדמנות להגן על האינטרסים שלה ועל שמה הטוב. משכך, לא יתכן שטענה כזו תועלה לאחר עשרות שנים, בצורה לא מדוייקת, ללא כל אישוש ואך ורק כטענת הגנה.

48. מכל מקום, מצאתי את עדותו של מר יחזקאל לא קוהרנטית, לא מבוססת, נסתרת מאליה וללא כל ממצא לחיזוק. זאת, כאשר ענייננו, כאמור לעיל, בטענות כבושות שנכבשו ע"י העד משך תקופה של למעלה מ-30 שנים, והוצאו מהמקום שבו אופסנו מתוך אינטרס ברור לפגוע בבעלה של התובעת. בהקשר זה אני מקבל בהחלט את טענתה האמינה של התובעת כי איננה מכירה עד זה ואף לא את תמונתו.

גרסתו של מר חזי משה

49. מר חזי משה התייצב להעיד לפני תוך שוויתר על שכרו (עמ' 22, ש' 11 לפר'). יוער כי ב"כ הנתבע דאז, עו"ד גיל סמרה, עתר לזימונו של עד זה, תוך ציון עיקרי עדותו הנדרשת ותוך שציינ כי הנתבע איננו מצליח לקבל תצהיר מטעמו של עד זה. בעניין זה נתנה כב' השופטת אפרת פינק, סגנית הנשיאה (כתוארה אז) את החלטתה מיום 7.9.20, לפיה תוגש בקשה זו שנית לקראת דיון ההוכחות. בקשה נוספת בעניין הוגשה לקראת דיון ההוכחות, ובהחלטתה מיום 12.10.20 קבעה השופטת פינק כי הבקשה תועבר לתגובת הצד השני. זה התנגד לזימונם של העדים, ובכלל זה, לזימונו של העד משה, בהעדר רלוונטיות של עד זה לענייננו. ב"כ הנתבע הגיש תשובה לתגובה והשופטת פינק קיבלה את הבקשה לזימון עדים במלואה, ובכלל זה, את זימונו של העד משה, בהחלטתה מיום 26.10.20.

50. כעת, לקראת דיון ההוכחות ובהינתן שהנתבע לא הפקיד כל סכום לשם הבטחת הוצאות העדים מטעמו, ולאר שדחיתי את בקשתו לזמן את העדים, בהעדר הפקדת הפקדון, הגיש הנתבע בקשה לזמן את העדים יואב יחזקאל וחזי משה, שהתחייבו כי יגיעו להעיד אף ללא שכר. ואכן במהלך דיון ההוכחות הגיע מר משה, כשהצהיר כי הוא מוותר על שכרו. הקדמתי הקדמה זו, בשל העובדה שבמהלך עדותו טען מר משה כי כלל לא התבקש ליתן תצהיר מטעם הנתבע (עמ' 32, ש' 24-22 לפר'). כן ר' הערתו של

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

ב"כ התובעת בעניין זה, שם, ש' 27-34), עובדה הסותרת את טענת ב"כ הנתבע כי הנתבע איננו מצליח לקבל את תצהירו של מר משה. עוד יוער בהקשר זה כי נוכח המיליטנטיות שהפגין מר משה כלפי הצד השני ואף כלפי המותב, לא התרשמתי כי מדובר באדם שיירא מליתן תצהיר בעניין כלשהו ובמיוחד בהליך שלפניי, וזאת, במיוחד נוכח האמוציות שהפגין במהלך עדותו לפניי.

51. מכל מקום, בתשובה לטענת ב"כ התובעת כאילו נטען כי סירב ליתן תצהיר מטעמו, טען בפניי מר משה את הטענות הבאות כלפי ב"כ התובעת, כלפי התובעת עצמה וכלפי בעלה, מיכאל:

"הוא מייצג את ראש העיר ואת אשת ראש העיר בתביעות קודמות נגדי, שיספר את האמת. אני רשום כעד ובאתי להעיד. אם בית המשפט מונע את העדות שלי אני חושב שתביעת לשון הרע הזו צריכה להיגמר בבית סוהר. אני נחקרתי בלהב 3 שעות, היא פתחה לי תיק בלי שאני אהיה בכלל במס הכנסה. יש לי הקלטה שאני יכול להשמיע שבכיר במס הכנסה טוען בפניי כשבאתי לבדוק לגבי תיק, אירית וידל סוגרת ופותחת תיקים. אני נרדפתי, לא מכיר אותם לפני ומעולם לא דיברתי איתם לפני, ראש העיר בחודש הראשון שנבחר נתן לי עשרות דוחות על בסיס יומיומי. אירית וידל פותחת וסוגרת תיקים לא ממניעים של מס הכנסה, זה מה שאומרים בכירים במס הכנסה." (עמ' 33, ש' 4-10 לפר').

אין צורך לומר כי העד משה לא הציג את ההקלטה המדוברת ולא כל דבר אחר לסיוע לטענתו.

52. האמת ניתנת להיאמר כי דבריו אלו של העד משה מחזקים את טענת ב"כ התובעת כאילו לעד זה יש מאבק מול מיכאל וידל ומשפחתו, ובכלל זה, רעייתו. מכל מקום, בשלב זה אפשרתי את המשך עדותו של העד משה (בהחלטה שם, ש' 15-18). עם זאת, עד זה התנהל בצורה מתלהמת באופן יוצא דופן, ולא אפשר לב"כ התובעת לטעון את טענותיו. בהקשר זה נדרשתי ליתן החלטות בדבר סדרי הדין (בעמ' 33, ש' 29-32 לפר'), עמ' 34, ש' 22-23 לפר'), החלטה בדבר שינוי חזית ע"י העד משה והצורך בניהול חקירה נגדית (עמ' 36, ש' 11-16 לפר'), ולבסוף החלטה בדבר סיום עדותו של העד משה כדלקמן:

"העד זומן לפני משורת הדין, וזאת, בהעדר תצהיר מטעמו, כמו גם בנסיבות שבהן לא הופקד שכרו ע"י הנתבע. משכך ונוכח בקשת הנתבע, שמצא עצמו ללא עדים, ושהוגשה ברגע האחרון וללא קבלת עמדת ב"כ התובעת, אפשרתי

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

את עדותו. התנהלותו של העד במהלך הדיון כולל כלפי המותב, שהפגין סובלנות וסבלנות יוצאות דופן, לא אפשרו את המשך עדותו של עד זה ומשכך אני מורה על הפסקת העדות. גם לגופו של עניין לא מצאתי כי יש בעדות זו משום סיוע לנתבע. (עמ' 37, ש' 17-13 לפר').

בהקשר זה מן הראוי לציין את דבריו של הנתבע עצמו בסיכומיו שאף הוא השכיל להבין כי מדובר בעד בעל דם קצת חם, כהגדרתו (עמ' 46, ש' 23 לסיכומי הנתבע בפר' הדיון).

53. ויודגש: גם לגופו של עניין מצאתי כי ענייננו בעד שעיקר עניינו במחלוקת במסגרת הליך משפטי שיש לו מול מיכאל וידל, בעלה של התובעת, אשר בדרכו שלו הסכים להגיע ולהעיד כנגד התובעת, ללא שהגיש כל תצהיר מראש, על כל המשמעויות המשפטיות הנובעות מכך, מתוך כוונה לנגח את שני בני הזוג, ושמא יש לומר אף את ב"כ התובעת. משכך, לא אוכל לקבל עדות זו שחרגה מכל סדרי דין וגם לגופו של עניין לא הועילה לנתבע.

דין והכרעה

54. לפני שאתייחס למישור הנורמטיבי, אבקש להעיר מספר הערות דיוניות, החשובות להבנת הסיטואציה בתיק דנן.

הערות דיוניות

ייצוג הנתבע

55. במסגרת ההליך דנא ייצג את הנתבע בתחילת הדרך עורך דין שהגיש בקשה לשחרור מייצוג, בהעדר תשלום שכר טרחה, כבר ביום 27.1.20. המותב הקודם (כב' השופטת פינק) אישר את השחרור מייצוג. ב"כ החדש של הנתבע, עו"ד גיל סמרה, הגיש כתב הגנה וכתב הגנה מתוקן, באישור ביהמ"ש, רק ביום 2.4.20, וזאת, רק לאחר בקשת ב"כ התובעת לאישור מתן פסק דין בהעדר הגנה. בחלוף הזמן גם ב"כ החדש של הנתבע, עו"ד סמרה, הגיש בקשה לשחרור מייצוג, לאחר שהנתבע התעלם מפניותיו שלו ומהנחיות המותב באשר לצורך בהפקדת פקדון לשם הבטחת הוצאות העדים. בהחלטתי מיום 14.2.22 שחררתי את עוד" סמרה מייצוג, ומאז אותו מועד ייצג הנתבע את עצמו, ובכלל זה, הן במועד דיון ההוכחות והן במסגרת הסיכומים בעל פה.

זימוני עדים ע"י הנתבע

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 19-09-15771 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

56. הנתבע עתר במסגרת בקשתו מיום 12.10.20 לזמן עדים רבים לשם הוכחת טענות ההגנה מטעמו. בכלל זה, עתר הנתבע לזמן את העדים הבאים:

אלי מיכאל: עדותו נדרשה לשם הוכחת טענת הנתבע כי בנה של התובעת משתמש בסמים.

שי אסולין: עדותו נדרשה ביחס לקבוצת תגובות מטעם התובעת, אשר העד היה חבר בה ושבמסגרתה עלו תכנים הקשורים לתובעת ולבעלה מיכאל וידל.

חזי משה: עדויות ביחס לדפוס ההתנהגות של התובעת, הטענות בדבר מחיקת חובות למקורביו של מיכאל וידל במס הכנסה, טענות בדבר תפיסת סמים ברכבו של מיכאל ועוד.

יוסי פרץ: עדות ביחס להתנהלות בין התובעת ובעלה מיכאל לבין העד.

מוריס סבא: עדות ביחס להתנהלות בין התובעת ובעלה מיכאל לבין העד.

אורן גרין: הועסק ע"י התובעת ובעלה מיכאל בפעילות דיגיטאלית.

יוסי חכמון: אחראי על תגובות באינטרנט מטעם התובעת.

מיכאל וידל: בעלה של התובעת. טענות בדבר דפוס פעולה שלו כנגד מתנגדיו.

רועי ינובסקי: כתב לענייני משטרה בתאגיד כאן 11, שיכול להעיד על סרטונים שהוצגו על ידו, המגבים את טענות הנתבע.

אבי בכר: מנהל הפיקוח בעירייה, שיכול להעיד על שיטת חיסול החשבונות של בעלה של התובעת, מיכאל.

57. כן עתר הנתבע להמציא דוחות ביקורת מטעם מבקר המדינה וכן מטעם מבקר הפנים של רשות המסים, ביחס לתלונות כנגד התובעת. עוד התבקש להעיד נציג של משטרת ישראל ביחס לתלונות בדבר תפיסת סמים ברכבו של מיכאל.

58. ביום 12.10.20 קבעה השופטת פינק כי על ב"כ התובעת להגיב לבקשה בתוך 7 ימים. ב"כ התובעת הגיש תגובתו לבקשה ביום 15.10.20. הנתבע הגיש תשובה לתגובה ביום 25.10.20. ביום 26.10.20 קבעה השופטת פינק כי מאחר שהשתכנעה כי מדובר בעדים רלוונטיים היא תאפשר את זימונם לעדות. ביום 14.12.21 ניתנה החלטתי בבקשת הנתבע לזימון עדים נוספים ובכללם: **יואב יחזקאל**, בעלי חברת הסעות שלטענתו, התובעת "סגרה" לו חובות בעבר, וכן **פרננדו הראל**, שלטענת הנתבע, יכול להעיד על מעורבות התובעת בהחלטות בעלה, מיכאל. בהחלטתי הנ"ל דחיתי את הבקשה. בסופו של דבר, בהחלטתי הנוספת מאותו יום אישרתי את זימונו של העד יואב יחזקאל, אולם דחיתי את הבקשה לזימון מר פרננדו הראל. בהחלטתי מיום 20.12.21 אישרתי שוב את החלטתה של השופטת פינק לזמן את העדים לעדות, בכפוף להפקדת סך של

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

18.1.22. ביום 6,500 ₪ (בהינתן שמדובר ב-13 עדים), בתוך 30 ימים ממועד ההחלטה. ביום 31.1.22 ניתנה על ידי ארכה נוספת להפקדת הפקדון.

59. ביום 9.2.22 הוגשה בקשת ב"כ הנתבע, עו"ד סמרה, לשחרור מייצוג, וזאת, עקב נתק עם הנתבע, שלא שעה להחלטותיי להפקדת הפקדון. בהחלטתי הנ"ל קבעתי כי על ב"כ הנתבע להגיש הודעה מעדכנת, וזאת, בין היתר, נוכח קביעה של שני דיוני הוכחות על ידי ביום 14.2.22 הוגשה הודעה מעדכנת מטעם ב"כ הנתבע, ולפיה חרף ניסיונות תקשורת עם הנתבע, באמצעות מכריו וקרוביו ומסירה אישית של החלטתי לנתבע עצמו, הרי שהנתבע לא יצר קשר עם ב"כ. בנסיבות העניין שחררתי את עו"ד סמרה מייצוג ואף ביטלתי את אחד מדיוני ההוכחות.

60. ביום 19.7.22 הוגשה בקשה בכתב יד מטעם הנתבע עצמו ולפיה לא השיגה ידו לשלם לב"כ והוא חוזר על בקשתו לזמן העדים. בהחלטתי מאותו יום הבהרתי כי הנתבע עשה את החלטות המותב החוזרות והנשנות פלסטר ולא הפקיד את שכרם של העדים כנדרש ומשכך יש לדחות את בקשתו. ביום 27.7.22 הגיש הנתבע בקשה מודפסת המוחה כנגד החלטות המותב, הפוגע בנציג "ישראל השניה", תוך ניסיון של המערכת לשמור על עצמה, כך לשיטתו. בהחלטתי על גבי בקשה זו ציינתי כי נראה שענייננו בבקשה לעיון חוזר בהחלטתי מיום 19.7.22. כן ציינתי כי צר לי על כך שהנתבע רואה בהחלטתי מושם פגיעה בזכויותיו, במיוחד נוכח הארכות שניתנו לו לפני משורת הדין. לבסוף קבעתי כי החלטתי מיום 19.7.22 עומדת בעינה.

61. ביום 14.9.22 התקיים דיון קדם משפט מסכם, שגם במסגרתו ניסיתי לגשר על הפערים בין הצדדים. הנתבע הבהיר כבר בתחילת הדיון כי אין כל סיכוי לפשרה. הנתבע הבהיר כי הוא רואה את ההליך המשפטי כמאבק של הממסד נגדו. במסגרת זאת שב וטען הנתבע כי לו היה פועל המותב בצדק היה מאפשר לו להביא את עדיו. מכל מקום, בסופו של דיון זה קבעתי כי אני ער לטענות הנתבע באשר להעדר אפשרות לזמן עדים מטעמו. עם זאת, אפשרתי לנתבע להגיש בקשה בעניין תוך מתן תגובה לצד השני. ביום 28.9.22 הגיש הנתבע בקשה נוספת ואחרונה לפני מועד ההוכחות. בבקשתו זו עתר הנתבע **לפסילת המותב**, ללא כל הסבר. כן טען כי הוא יכול לזמן את העדים חזי משה ויואב יחזקאל, אשר מוותרים על שכר מטעמם. בהחלטתי שלעניין קבעתי כי אין מקום לבקשה לפסול את המותב, ללא כל עילה, "בדקה ה-90", ולאחר שהמותב עשה את המוטל עליו במסגרת הליך של קדם משפט. מכל מקום, באשר לבקשה לזימון עדים,

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

נעתרתי לה, בכפוף לכך שעדים אלו יצהירו כי הם מוותרים על שכרם, בכתב או בעל פה במועד הדיון.

דוחות ביקורת של רשות המסים ודוחות מבקר המדינה

62. כאמור לעיל, ביקש הנתבע, בין היתר, להמציא דוחות ביקורת של מבקר המדינה וכן דוחות ביקורת פנים של רשות המסים. בהקשר זה כבר ניתנה החלטתה של השופטת פינק מיום 26.10.20.

63. באשר לרשות המסים הוגשה התנגדות המדינה באמצעות פרקליטות המדינה ואף התקיים דיון בעניין לפניי ביום 18.4.21. במסגרת זו חזר שוב נציג הפרקליטות על התנגדותו, כאשר ב"כ התובעת טען כי ענייננו בבקשות (הן ביחס לדוחות מבקר המדינה והן ביחס לדוחות ביקורת הפנים של רשות המסים) המהוות "מסע דינג", וזאת, בהינתן שהבקשות עוסקות באירועים מלפני עשרות שנים, כאשר לא הוצגה בעניין כל ראשית ראיה. ב"כ הנתבע טען כי הנתבע הציג תצהירים מטעמו ומכאן בקשתו. באשר לדוחות מבקר המדינה הודה גם ב"כ הנתבע בחצי פה כי טרם למד את הסוגיה. מכאן להחלטתי ממועד הדיון כדלקמן:

"ענייננו בבקשת נציבות מס הכנסה באמצעות פרקליטות המחוז לביטול צו לזמן כעד להליך דנן נציג של מבקרת הפנים של רשות המיסים, זאת בעקבות צו שהוצא בעניין ע"י כבוד סגנית הנשיאה אפרת פינק כתוארה אז בהחלטתה מיום 26.10.20. במסגרת זו התקבלה בקשת ב"כ המבקש (הנתבע) לזמן יחד עם כ-10 עדים נוספים את נציג מבקרת הפנים של רשות המיסים.

יודגש ויובהר, כי ההליך דנן אינו מתנהל בין המבקש לבין רשות המיסים, באשר רשות המיסים איננה צד להליך דנן לחלוטין. הטענה המועלית ע"י המבקש היא ביחס להתנהלותה לכאורה של התובעת, המכהנת ברשות המיסים; כאשר לטענת המבקש, על מנת להוכיח אמת דיברתי ולנסות להביא ראיות לטענתו כי התובעת התנהלה בצורה לא ראויה במסגרת עבודתה ברשות המיסים, הרי שעליו לקבל סיוע מביהמ"ש ולזמן את נציג מבקרת הפנים כאמור.

דא עקא, שכאשר ענייננו בהליך שרשות המיסים איננה צד לו, הרי שאין כל חובה על רשות המיסים להמציא מסמכים בעניין. ממילא כל הפסיקה המובאת בהקשר זה והתומכת לכאורה בהמצאת מסמכים מעין אלו, עניינה במקרה שבו המדינה או משרד ממשרדי הממשלה או רשות מרשויות הממשלה מעורבת בהליך. לא זה המקרה בנדון זידם (צריך להיות: זידן).

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

בהקשר זה אפנה להוראות סעיף 10 לחוק הביקורת הפנימית תשנ"ב-1992 הקובעות כי כל דו"ח, חוות דעת או מסמך אחר שהכין המבקר הפנימי במסגרת מילוי תפקידו לא ישמשו ראיה בכל הליך משפטי. בשולי עניין זה אפנה גם לדבריו של כבוד השופט יצחק עמית במאמרו "קבילות, סודיות, חיסיון ואינטרסים מוגנים להליכי גילוי במשפט האזרחי – ניסיון להשלטת סדר" ולפיהם כאשר מדובר בצד שלישי וכאשר מדובר במסמכים המצויים בידי צד שלישי, יש לנקוט משנה זהירות בגילוי המסמכים המופנה כלפיו. חשיפת מסמכים בעלי מידע רגיש צריכה להיות מידתית והכרחית בבירור התובענה ומשכך יש לקבוע כי חל בעניינם חיסיון.

לא זו אף זו, ענייננו בטענות אשר למצער עוסקות באירועים עובר למועד בחירתו של בעלה של התובעת מר מיכאל וידל כראש עיריית רמלה, כאשר באחד התצהירים מדובר באירוע שהתרחש, לכאורה, בין השנים 1992-1993, כאשר ברי כי בכל היבט הן אזרחי, הן פלילי והן משמעתי, חל על אירוע מעין זה עקרון ההתיישנות.

בנסיבות אלו, הבקשה לזמן את נציג מבקרת הפנים מהווה לטעמי מסע דייג ולא אוכל לאפשר אותו.

יוער, כי בהתאם לסעיף 25 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א -1971, דינה של תעודת עובד ציבור הוא כדין עדות לשבועה וממילא ברי כי הוראות סעיף 10 לחוק הביקורת הפנימית חלות גם עליו.

בנסיבות העניין ובהתאם להלכה הפסוקה, אני מורה על ביטולו של הצו מיום 27.10.20 ביחס לזימון עד וביחס להמצאת מסמכים בעניין.

באשר לדוחות מבקר המדינה, הרי שאני מודע להלכה בעניין הזה, הדברים ידועים, ברורים ואינם חדשים. עם זאת, לא מצאתי כי הוגשה בקשה מסודרת בעניין. חרף האמור לעיל ובהתאם למאמר הנ"ל של כבוד השופט עמית, הרי שאינני מתכוון לדון בשלב זה בסוגיית קבילות הדוחות וככל שתוגש בקשה מתאימה מבעוד מועד, אדון בה לגופו של עניין. (מעמ' 13, ש' 21 ועד עמ' 14, ש' 26 לפר').

64. על החלטתי זו הוגשה בקשת רשות ערעור ע"י הנתבע, וזו נדונה ע"י כב' השופטת ורדה פלאוט, אשר דחתה (בהחלטתה מיום 30.5.21), את הבקשה ללא צורך בקבלת עמדת הצד השני, תוך הדגשה כי מדובר בהחלטה דיונית מובהקת, אשר ערכאת הערעור איננה נוטה להתערב בשכמותה. גם לגופו של עניין קבעה ערכאת הערעור כי לא מצאה טעות בהחלטתי, שעיקריה: חיסיון המוטל על ממצאי ביקורת פנימית, חובת הזהירות שיש לנהוג במסמכים המצויים בידי צד ג' וחלופי הזמן.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 19-09-15771 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

65. ביחס לדוחות מבקר המדינה וכאמור לעיל, בהתאם לסעי' 30(א) לחוק מבקר המדינה, תשי"ח-1958 [נוסח משולב], דוחות מבקר המדינה לא ישמשו ראיה בכל הליך משפטי, ודומה כי די בכך, על מנת להכריע ביחס לאלו.

ניסיונות הפשרה והגישור בהליך דנא וסירובו של הנתבע להביע התנצלותו

66. בהליך דנא התנהלו דיוני קדם משפט רבים, כאשר ברובם הועלו הצעות לגישור דיוניות ומהותיות ע"י המותבים השונים. לעניין זה אפנה לניסיונות הבאים:

דיון מיום 9.6.20: במסגרת הדיון שיקפה השופטת פינק לב"כ הנתבע את הקשיים העולים מהטענות במסגרת כתב ההגנה המתוקן מטעמו. כן הציעה הצעה הכוללת התנצלות מטעם הנתבע וסכום פיצוי מסויים. ב"כ התובעת הבהיר כי הסכום המוצע נמוך, ובנסיבות העניין תעמוד התובעת על פרסום התנצלות. הנתבע עצמו הודיע כי הוא עומד על כך שטענותיו בפרסומים נכונות ולכן לא יוכל להתנצל (מעמ' 7, ש' 10 ועוד עמ' 8, ש' 2 לפר').

דיון מיום 13.9.20 בפני השופטת פינק: גם כאן הועלתה הצעת המותב והנתבע סירב להיעתר לה, תוך הבעת ביטחון רב בעדים מטעמו (עמ' 10, ש' 17-19 לפר').

דיון מיום 18.4.21: הצעת ביהמ"ש והתחייבות ב"כ הצדדים להודיע עמדתם (עמ' 15, ש' 16-20 לפר').

דיון מיום 24.11.21: ניסיון נוסף שלי לגשר על הפערים בין הצדדים (עמ' 16 לפר'). ניסיון שגם הפעם לא צלח.

דיון מיום 14.9.22: ניסיון נוסף שלי להבהיר לנתבע את מצבו המשפטי, שנדחה ע"י הנתבע (עמ' 18, ש' 9 לפר'). כן הבהרתי את התנגדותו של הנתבע לפשרה בהחלטתי בסופו של הדיון (עמ' 21, ש' 16-17 לפר').

גם בסופו של דיון ההוכחות ובתום סיכומי הנתבע ונוכח מצבו המשפטי של הנתבע, ולפנים משורת הדין, ניסיתי להביא את הנתבע להתנצל על הפרסומים מטעמו, אולם גם הצעה זו נדחתה (עמ' 47, ש' 13 לפר').

בהקשר זה יוער כי גם במסגרת חקירתו הנגדית הציע ב"כ התובעת לנתבע להתנצל, אולם זה סירב לנצל את ההזדמנות ולהביע התנצלותו (עמ' 32, ש' 15-17 לפר').

צר לי על כך שהנתבע סירב לנצל את ההזדמנויות השונות שנקרו לפניו לפנים משורת הדין ע"י המותבים השונים ואף ע"י ב"כ התובעת ולא הביע את התנצלותו, חרף הודאתו בפרסום הפוסטים הפוגעניים וקביעתו שלו עצמו כי יתכן שלא היה צריך לפרסמם. לעניין זה אייחס חשיבות בהמשך הילוכי באשר לקביעת שאלת הזדון ותוצאות ההליך.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

העדר התייצבות לעדות של עדי הנתבע

67. כמפורט לעיל, ב"כ הנתבע עתר לזימונם של עדים רבים, כאשר חלקם עדים מצדה של התובעת, ובכלל זה, בעלה, מיכאל וידל, כמו גם נציגי תקשורת, פיקוח, משטרה וכיו"ב. בסופו של דבר, רובם המכריע של העדים מטעמו של הנתבע לא התייצב להעיד לפניי.

68. העדר התייצבות לעדות של רוב עדי הנתבע מעורר תהיות קשות. בהקשר זה נקבע לא אחת בהלכה הפסוקה כי אי הבאתו לעדות של עד רלוונטי תעמוד לחובת הצד אשר היה עליו להביאו. לעניין זה אפנה לפסיקת כב' השופט אליעזר גולדברג בפסק הדין בע"א 465/88, הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' סלימה מתתיהו ואח', פ"ד מח(4), 651, 658, כדלקמן:

"11. אי-הבאתו של עד רלוונטי מעוררת, מדרך הטבע, את החשד, כי יש דברים בגו וכי בעל הדין, שנמנע מהבאתו, חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד. בע"א 240/77 [3], בעמ' 705, אומרת השופטת (כתוארה אז) בן-פורת, כי "אי הזמנתם להעיד... יוצרת הנחה שאילו הובאו היתה עדותם סותרת את גרסת המשיבה...". וכי "על הכלל שאי הבאתו של עד רלבנטי יוצרת הנחה לרעת הצד שאמור היה להזמין, עמד בית-משפט זה בע"פ 112/52 ... ובע"א 373/54,...." ... וכן ראה דברי השופטת בן-פורת בע"פ 437/82 [4], בעמ' 97-98, כי:

הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגירסה המפלילה, בה דוגלת התביעה...". וראה גם דברי השופט ד' לוי בע"פ 277/81 [5], בעמ' 386. אולם ככל הנחה, אף ההנחה, כי דברי העד הרלוונטי אשר לא הוזמן היו פועלים כנגד הצד שאמור היה להזמין, ניתנת לסתירה. עמד על כך השופט עציוני בע"א 635/76 [6], בעמ' 743, כי: אמנם היו מקרים שבהם הימנעותו של בעל-דין מהבאת עד או ממתן עדות תרמה לערעור גרסתו של אותו בעל-דין, אך כל מקרה נמדד לפי נסיבותיו הוא, ובוודאי שאין די בהימנעות כזו בלבד כדי לערער גרסתו של בעל-דין".

בהקשר לכך יש להוסיף עוד, כי אותה הנחה לא תחול כל אימת שלא הזמין צד את כל העדים הרלוונטיים שהיה בידו להזמין, אלא רק את מקצתם או מי מהם, אם כי בנוקטו דרך זו לוקח אותו צד על עצמו את הסיכון כי ייצא נפסד, אם לא יקבל בית המשפט את דברי העד או העדים שבחר להשמיע.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

12. סבורני, כי אמת המידה להחלת ההנחה האמורה היא הציפייה ההגיונית והמתבקשת, בנסיבותיו של המקרה, כי בעל הדין אכן ישמיע את העד המסוים, שלא הובא על-ידי לעדות, לשם גילוי האמת וחקר העובדות, כפי שאותו בעל-דין טוען לה".

69. דברים אלו נכונים מקל וחומר כאשר ענייננו בבקשה לזמן מספר כה רב של עדים, כאשר בסופו של דבר הגיע להעיד לפני רק חלק קטן מהם. יודגש כי הנתבע פסח על עדויות מכריעות מטעמו. התנהלות זו נזקפת לחובתו של הנתבע, ויש בה כדי להעיד כאלף עדים על כך שאין ברשותו ראיות של ממש להוכיח את טענותיו העומדות במוקד המחלוקת מושא התובענה. משכך, אין לי אלא לקבוע שהנתבע לא השכיל להוכיח את טענתו לפיה דיבר אמת בפרסומים מטעמו.

המישור הנורמטיבי

70. סעי' 1 לחוק מגדיר מהי לשון הרע כדלקמן:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו,

במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית

או מוגבלותו;"

71. סעי' 7א(ב) לחוק קובע את סכום הפיצוי ללא הוכחת נזק כדלקמן:

"במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע

לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק."

סעי' משנה (ג) קובע כי במקרה שבו הייתה כוונה של המפרסם לפגוע הרי שהנזק יעמוד על

כפל הפיצוי הנ"ל כדלקמן:

"במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה

בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא

יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק."

בהמשך הילוכי אבחן את השאלה מתי ניתן לומר כי ענייננו במקרה שבו עלתה כוונה

לפגוע.

סעיף משנה (ה) עוסק בהצמדה למדד של הסכומים המפורטים בסעיפי משנה (ב) ו(ג).

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

72. פרק ג' לחוק עוסק בהגנות השונות על חופש הביטוי של מפרסם לשון הרע. בהקשר זה נפנה מבטינו לקביעה בפסק הדין בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (פורסם בנבו, 8.2.12. להלן: עניין דיין, בשונה מדנ"א דיין. הציטוט מתוך פסקה 88 לחוות דעתו של כב' המשנה לנשיאה אליעזר ריבלין). בפסק הדין מפורטים -

"שלושה מצבים שבהם יוגן המפרסם מפני אחריות בגין פרסום לשון הרע: פרסומים המותרים על אף שהם כוללים לשון הרע ...; הגנות מפני אחריות פלילית או אזרחית ...; והקלות בגזירת הדין או בפסיקת הפיצויים ... כאמור, ההגנות, ההיתרים והפרסומים המותרים משקפים את משקלו של חופש הביטוי במאזני הזכויות."

ראשית, נסקור את ההגנות המפורטות בסעיפים 14-15 הרלוונטיים לסוגיה מושא דיוננו:

73. סעי' 14 לחוק קובע את הגנת האמת בפרסום כדלקמן:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."

ההלכה הפסוקה מפרטת את תנאי הסף של הגנת האמת בפרסום (כמפורט בסעי' 14 לחוק), ולפיה, הגנת אמת הפרסום, דורשת את הוכחתם של שני יסודות מצטברים. האחד הוא, שהפרסום המהווה לשון הרע היה אמת. השני, שמתקיים עניין ציבורי בנוגע לאותו פרסום.

בהקשר זה אפנה לפסיקתו של בית המשפט העליון בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך (פורסם בנבו, 18.9.14. להלן: דנ"א דיין), שבמסגרתו התווה כב' הנשיא אשר גרוניס (במסגרת חוות דעת הרוב, שאליה הצטרפו 7 שופטים נוספים, בניגוד לעמדתו החולקת של כב' השופט אליקים רובינשטיין) כי במסגרת הגנת האמת בפרסום המפורטת בסעי' 14 לחוק, על המפרסם להוכיח כי הדבר שפורסם היה האמת. אמת זו היא אחת ויחידה, והיא נקבעת על בסיס מכלול הראיות העומדות בפני בימ"ש, וזאת אף אם נתגלו לאחר הפרסום. הנשיא גרוניס שלל את העמדה שלפיה האמת, לעניין סעיף 14 לחוק, היא "אמת לשעתה". הנשיא גרוניס קבע כי לא ניתן להסתפק אך במה שנחזה להיות האמת בעת הפרסום וכי הפרסום נדרש לשקף את האמת כפי שהייתה בזמן הפרסום.

עוד הוא קובע בהמשך חוות דעתו כי ראוי להכיר בקיומה של חובה לפרסם פרסומים בעלי אופי עיתונאי, שיש עניין ציבורי משמעותי בהם. הגנה זו תחול רק על פרסומים שנעשו בתום לב. משמעות דרישה זו היא כי הפרסום ייעשה בשל אותה חובה וללא כוונת זדון, וכי חובת הפרסום מולאה בהתאם לסטנדרט של עיתונאות אחראית, זהירה והוגנת.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

74. כן נציג את ההגנות המפורטות בסעי' 15 לחוק, ושאליהן מפנה ב"כ הנתבע כדלקמן:
- (3) "הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;
- (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;
- (5) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע –
- (א) כבעל דין, כבא כוחו של בעל-דין או כעד בישיבה פומבית של דיון כאמור בסעיף 13(5), ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21, או
- (ב) כאדם שענינו משמש נושא לחקירה, כבא כוחו של אדם כזה או כעד בישיבה פומבית של ועדת חקירה כאמור בסעיף 13(6), או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;"

75. סעי' 16 עוסק בנטלי ההוכחה המוטלים על הנתבע (או על נאשם בהליך פלילי) הן ביחס להוכחת כלל ההגנות המפורטות בסעי' 15 והן ביחס להגנת האמת בפרסום, כדלקמן:
- "(א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב.
- (ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:
- (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;
- (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;
- (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15."

בסעי' 7 לפסק דינו בדנ"א דיין הסביר כב' הש' הנדל כי סעי' 16 לחוק אינו רק כלל ראייתי אלא מאפשר להבין את מהות הגנת תום הלב. בהקשר זה הוא קובע כי -

"החזקה החיובית מסתפקת בבדיקת הפרסום ומידת סבירותו, ואילו החזקות השליליות מתמקדות גם במפרסם – ואף ביסוד הנפשי שלו.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

החזקה השנייה מבין החזקות השליליות בודקת גם "יסוד עובדתי" של המפרסם. המסקנה מסקירה זו היא שאכן תום לב בהקשר של לשון הרע כולל היבטים אובייקטיביים וסובייקטיביים. הרשימה ב"סעיף החזקות" איננה ממצה את כל האפשרויות שיכולות ללמד על קיומו או היעדרו של תום לב. ברם, כאמור, היא מצביעה על כיוון. בתמצית: על הפרסום להיות סביר, אין לפרסם דבר שהמפרסם לא האמין באמיתותו, יש לנקוט מראש אמצעים סבירים לשם בחינת אמיתות הפרסום, ואל למפרסם להתכוון לפגוע יתר על המידה...

בהמשך הילוכי אעסוק בהשלכות של ההלכה הפסוקה לענייננו ובקריטריונים לקביעת שיעור הפיצוי לאור סעי' 19 לחוק.

מעמדו של פרסום בפייסבוק

76. כבי' השופט יצחק עמית דן בשאלת הפרסום בפייסבוק, במסגרת החלטתו ברע"א 1688/18, יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו (פורסם בנבו, 15.4.181; להלן: עניין סרנה). במסגרת זו דן השופט עמית בטענת המערער, הדומה במהותה לטענת הנתבע בעניין שלפניי שלפיה –

"הפייסבוק הוא זירה שוקקת וגועשת בה כל אחד רשאי להעלות את הגיגיו ותגובותיו, זו כיכר השוק המודרנית ואין יד מכוונת ואין יד מצנזרת, זו החוויה הדמוקרטית ואין לצנזרה ולהשתיקה (למעט הסתה לאלימות). נטען כי חייו של הפוסט בפייסבוק קצרים מחיי פרפר שבקע מן הגולם המרחף בעולם יום אחד בלבד, שאז הוא נאסף אל אבותיו הפרפרים ואפילו מנועי חיפוש כמו גוגל אינם כוללים פוסטים בתוצאות החיפוש בשל השטף, הכמות והמיידיות בזירת הפייסבוק. הפייסבוק הוא כלי תקשורת דו-צדדי בזמן אמת המאפשר שיח ציבורי פתוח, ומכאן שאין להתייחס אל הפייסבוק בגזירה שווה לעניין לשון הרע כמו לפרסום במדיה התקשורתית הרגילה."

השופט עמית דוחה טענה זו ומבהיר כי –

"פרסום מידי אינו ייחודי לפייסבוק אלא מאפיין אמצעי תקשורת מודרניים רבים, וכך גם לגבי יכולת התגובה. מאפיין זה, כשלעצמו, אינו שולל את זכות התביעה של הניזוק."

77. במסגרת אותו הליך קבע השופט עמית כי אכן סוגיית הפרסום בפייסבוק ובאמצעי המדיה החדשים מעוררת שאלות משפטיות, בהזכירו סדרה של סוגיות הנדונות ע"י

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

מותבים שונים, כאשר לדבריו, ניתן להניח כי מציאות החיים והתפתחות הטכנולוגיה יעוררו שאלות נוספות ומאתגרות. בהקשר זה מזכיר השופט עמית 7 סוגיות. בין היתר, מזכיר השופט עמית סוגיה שבאותה עת נדונה ע"י ביהמ"ש המחוזי בתל אביב (בע"א 35757-10-16 **נידיילי תקשורת בע"מ נ' יואל שאול**) ועניינה בשאלה מה דינו של Like או Share לפוסט שמהווה לשון הרע? (ת"א (שלום ת"א) 19430-03-14 **נידיילי תקשורת בע"מ נ' שאול** (פורסם בנבו, 4.8.2016).

78. ביני לביני הגיע עניין זה להכרעת ערכאת ערעור בגלגול שלישי במסגרת רע"א 1239/19 **יואל שאול נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ** (פורסם בנבו, 8.1.20). יוער כי כבר במסגרת פסיקת ביהמ"ש המחוזי נדרשה עמדת היועץ המשפטי לממשלה בעניין. מכל מקום, במסגרת הליך בקשת רשות הערעור קבעה כב' השופטת דפנה ברק ארז (בחוות דעתה שהתקבלה פה אחד ע"י המותב) כי יש לראות בפעולת השיתוף (Share) ברשתות חברתיות (בשונה מ-לייק) כ"פרסום" הבא בגדרי חוק איסור לשון הרע, ואשר עשוי להקים עילת תביעה נגד משתמש המשתף תוכן עוולתי; במקביל, ביהמ"ש קובע שורה של מנגנונים שנועדו להגן על חופש הביטוי ברשתות החברתיות מפני הגבלות יתרות, הנובעות מהכרה זו.

79. באותו עניין הבהירה השופטת ברק ארז כי ההסדרים שבחוק איסור לשון הרע עוצבו במטרה לאזן בין חופש הביטוי מחד לבין זכותו של אדם לשם טוב מאידך. הטלת אחריות בנוזיקין על אדם שבוחר ביודעין לשתף במידע דיבתי, לצד הפעלת ההגנות וההקלות הקבועות בחוק, כמו גם החלת כלים דיוניים שעניינם איסור על שימוש לרעה בהליכי משפט, היא בגדר איזון נכון. לעומת זאת, קביעה לפיה גם פעולה המתמצת בהבעת רגש מסוים כלפי ביטוי תיחשב כפרסום תחת חוק זה, חורגת מגדרו של איזון זה ועלולה להוביל לאפקט מצנן משמעותי ובלתי רצוי על השיח החופשי ברשתות החברתיות. עוד הדגישה השופטת ברק ארז כי המחלוקת בעניין ממחישה את אחד מהאתגרים הניצבים בפני המשפט בעת הזו – התאמת המשפט הקיים לשינויים טכנולוגיים (פסקאות 75-76 לפסק הדין).

80. מכל מקום, נמצאנו למדים כי לא ניתן לקבל את הטענה שלפיה פרסום בקבוצת פייסבוק אין בו משום לשון הרע, באשר המפרסם רשאי להביע את דעתו בהתאם לזכותו לחופש ביטוי. כאמור, טענה זו נדחתה, ובעניין זה, ניתן לייחס הוצאת דיבה למפרסם פרסום פוגעני אפילו במקרה שזה שיתף פרסום של גורם אחר בלבד. הדברים אמורים מקל וחומר ביחס לפרסום גופו, שוודאי כי יש לראות בו משום לשון הרע, ככל שאכן הוא פוגע בזולת.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

81. בשולי הדברים אפנה לפסק דינו של בית המשפט העליון (גם כן מפי כב' השופט עמית) ברע"א 3086/17, אמיר ביהדנה נ' מרדכי (מוטי) מרקוס (פורסם בנבו, 18.5.17), כאשר באותו עניין נקבע כי גם פרסום של תגובת לפוסט מהווה פרסום בניגוד לחוק איסור לשון הרע, ובאשר לאותו מקרה נקבע כי לא ניתן לראות בדברים משום פגיעה מזערית בלבד, או "זוטי דברים", אך בשל העובדה שמדובר בפרסום חולף שנבלע בקולות ההמון. קביעות אלו יפות אף הן גם לענייננו.

הוכחת יסוד הכוונה לפגוע בהלכה הפסוקה

82. במסגרת רע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ (פורסם בנבו, 8.9.13) דן כב' השופט צבי זילברטל בשאלה מתי יוכח יסוד הכוונה לפגוע. בהקשר זה מבהיר השופט זילברטל כי –

"די יהיה בקיומה של צפיות שהפרסום המעוול יפגע במושא הדברים על מנת שייקבע כי מדובר בפרסום שנעשה בכוונה לפגוע, נמצא שכל פרסום שיש בו לשון הרע, בשל טבעו ככה, ייחשב כפרסום שנעשה בכוונה לפגוע. נדרש, אפוא, קיומו של יסוד נוסף, של התנהגות זדונית, של כוונה 'של ממש' לפגוע, שקיומו לא הוכח במקרה דנא. לפיכך ניתן, לכאורה, להתבסס על ההלכות שנקבעו לגבי העבירה הפלילית של פרסום לשון הרע....."

כאמור לעיל, עולה מן המקובץ כי במקרה שלפניי הוכח בצורה שאיננה משתמעת לשתים פנים היסוד של הכוונה לפגוע.

האיזון בין זכותו של אדם לשם טוב לבין הזכות לחופש הביטוי

83. כב' השופט יצחק עמית קובע בעניין דין (בפסקה 2 לחוות דעתו) כי -

"הלכה פסוקה עמנו כי הזכות לחופש הביטוי והזכות לשם טוב, נגזרות

שתייהן מהערך החוקתי של כבוד האדם ..."

בהקשר זה ניסו בתי המשפט לאורך השנים לאזן בין חופש הביטוי לבין הזכות לשם טוב. ברגיל, כאשר מדובר באישי ציבור תגבר ידה של הזכות לחופש הביטוי. לא כך הם פני הדברים כאשר ענייננו באדם מן השוק, אפילו אם הוא עובד ציבור (בשונה מאיש ציבור או מעובר ציבור בכיר). בהקשר זה יוער כי בעניין דין לא מצא ביהמ"ש לקבוע כי העותר, סרן ר', הוא איש ציבור, אולם קבע כי ענייננו בסוגיה שיש בה עניין ציבורי.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

84. לטעמי, בנדון דנן אין ענייננו באיש ציבור, הגם שמדובר ברעיית ראש עירייה, ואף לא במקרה שבו יש עניין ציבורי, לא בהיבט של סעי' 14 לחוק ולא בהיבט של סעי' 15 לחוק. ההשמצות וכינויי הגנאי כלפי התובעת אינם נושאים אופי של עניין ציבורי. עניין ציבורי יכול להתעורר ביחס לטענה כאילו התובעת אכן קיבלה שוחד בגין "סגירת חובות למקורבים", לו היה בטענה זאת של אמת, אולם, כאמור לעיל, לא הוכח כי הנתבע סבר לתומו כי יש בטענה זו מן האמת.

טענת האמת בפרסום – מן הכלל אל הפרט

85. כאמור לעיל, לא השכיל הנתבע להוכיח כי יש קמצוץ של אמת בפרסום הטענה בדבר שוחד לתובעת בגין "סגירת חובות למקורבים":
בכתב ההגנה המתוקן אין כלל התייחסות לטענה בסעי' 9 לכתב התביעה בדבר "סגירת החובות למקורבים". כלל ההכחות שלעניין הן כלליות ואינן עוסקות בטענות לגופן. ואכן בכתב התשובה מטעם התובעת מבהיר ב"כ התובעת כי אין בכתב ההגנה שום התייחסות קונקרטית לטענות התובעת לגופו של עניין. בכלל זה, כאמור, לא נמצאה כל התייחסות לטענה בדבר "סגירת החובות".
בסעי' 27 לתצהירו מתייחס הנתבע כבר לגופו של עניין והוא מצהיר כי שמע על טענה זו מאנשים רבים בעיר שמסרבים לבוא ולהעיד, ובכל זאת, טרח והמציא את תצהיריהם של אבלין דהן ושל יואב יחזקאל, שלעדוהו התייחסתי לעיל.
בנסיבות העניין, יש לראות בדבריו של הנתבע משום הרחבת חזית אסורה.
לא זו אף זו אלא שענייננו בעדות מפי השמועה שאין לקבלה.
86. גם לו היה ממש בעדותו של הנתבע הרי שאין לקבלה, בשל העובדה שענייננו בטענה לעבירה חמורה ביותר שנעברה לכאורה ע"י התובעת. בהקשר זה מן הראוי להדגיש כי ככל שענייננו בטענה המייחסת לאדם ביצוע עבירה פלילית הרי שבהתאם לפסיקה יש לעמוד בנטל ראיה מוגבר במיוחד, הגבוה ממאזן ההסתברויות. לעניין זה ר': ע"א 7456/11, מוריס בר נוי ואח' נ' אמנון מלחי ואח' (פורסם בנבו, 11.4.13, ר': פסקה 15 לחוות דעתו של כב' השופט דנציגר):

"כאשר אחד הצדדים להליך מעלה טענת מרמה או זיוף, מוטל עליו נטל השכנוע להוכחת טענתו, בין אם מדובר בתובע או בנתבע. הגם שהנטל הוא של מאזן הסתברויות, כמקובל במשפט האזרחי, הרי שכמות הראיות ורף הראיות הנדרש לגבי טענת מרמה, אשר לה גוון מעין פלילי, הם גבוהים יותר ועל בית המשפט לבחון את הראיות בזהירות ובקפדנות...."

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

87. לא זו בלבד שראיותיו של הנתבע באשר לטענת השוחד היו דלות במיוחד ולא מצאתי להאמין לעדותו של עד הנתבע בסוגיה, כמפורט לעיל, הרי שמתעוררת כאן טענת "ממה נפשך?". כלומר: הנתבע טוען כי יש "עניין ציבורי" בטענתו בדבר השוחד לתובעת. ומכאן עולה וצפה השאלה הבאה: אם הנתבע מייחס עניין ציבורי כה רב להתנהלות התובעת, מדוע הוא לא הלך על כך עד כה? מדוע לא הגיש כל תלונה במשטרה, ברשות המסים וכיו"ב?! לא זו אף זו: הנתבע איננו משכיל להבהיר כיצד הגיע לתובנה כי התובעת "סגרה חובות" בהיקפים של שני מיליון ₪, וחוזר בו במהלך עדותו ממקצת הטענה כשהוא טוען כי מדובר במיליון ₪ בלבד. ברי כי הנתבע לא מגלה את עינינו על איזה מידע הוא מסתמך וממילא ברי כי אין לקבל את טענתו.

88. יודגש כי סעי' 16(ב) לחוק קובע חזקה שלילית כי מפרסם לא היה תם לב אם נתקיימה אחת משלוש נסיבות, ובכלל זה: הנתבע ידע כי דבריו אינם אמת והוא עצמו לא האמין באמיתותם; הנתבע לא נקט באמצעים סבירים כדי לברר את האמת, ולבסוף: הנתבע נקט בפרסום פוגעני ביותר. בהקשר זה אבהיר כי עלינו לחזות בקונטקסט שבו נאמרו הדברים: לנתבע מאבק רב שנים מול מוסדות הפיקוח בעיריית רמלה, לצד מאבקו האישי בראש העירייה, בעלה של התובעת, כפי שהדברים עולים גם מתצהירו, שמוקדש רובו ככולו לטענות כלפי מיכאל וידל ולא כלפי התובעת (לעניין זה אפנה לכלל הנספחים המצורפים לתצהירו של הנתבע). הנתבע פרסם פרסומים פוגעניים מסוגים שונים כנגד התובעת ובני משפחתה, ובכלל זה השתמש בלשון ביבים, וזאת, ללא קשר לטענתו בדבר השוחד שקיבלה כביכול התובעת. ברי, אפוא, כי גם טענת השוחד נאמרה בהקשר זה וברי כי הנתבע עצמו לא האמין מעולם בהיתכנותה.

89. במהלך ניהול ההליך המשפטי ניסה אמנם הנתבע להוכיח באמצעות מצהירים שונים את טענתו בדבר "סגירת החובות", אולם ברי כי הנתבע לא הוכיח כי נקט באמצעים סבירים מבעוד מועד על מנת לאמת את טענותיו, והעדים שהגיעו רק בשלב הגשת התצהירים (ושברובם לא התייצבו כלל לעדות לפניי) הומצאו רק בשלב מאוחר זה ולא בשלב שבו נדרש היה הנתבע לנקוט באמצעים סבירים על מנת לברר את האמת, קרי: עובר לפרסום עצמו, ולא במהלך ההליך המשפטי.

90. משכך, אני שולל לחלוטין את טענת האמת בפרסום ואף את הטענה כי הנתבע האמין בתום לבו לכך שדבריו אמת.

הקריטריונים לאמזן שיעור הפיצוי

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

91. סעי' 19 לחוק קובע את הקריטריונים לפסיקת פיצויים בגין פרסום לשון הרע, ומורה אותנו מהם המקרים שבהם ניתן להקל בדינו של המעוול כדלקמן:

"בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב

לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה:

(1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את

המקור שעליו הסתמך;

(2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;

(3) הוא לא נתכוון לנפגע;

(4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון

הרע או נקט צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום

המכיל את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו

במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים."

92. נמצאנו למדים כי ניתן להקל בדינו של המעוול והמפרסם פרסום פוגעני במקרים הבאים: לשון הרע היה בגדר של חזרה על דברים שנאמרו ע"י אחרים, תוך נקיבת המקור שעליו הסתמך המעוול.

93. כמו כן, ניתן להקל בדינו של מעוול שהיה משוכנע באמיתות הפרסום. פסק הדין בעניין דיין קבע כי הגנת אמת בפרסום תחול רק על פרסום שמשקף אמת לשעתה, קרי: האמת כפי שהיתה בזמן הפרסום. כלומר: בית המשפט העליון קבע בעניין דיין כי יש לבחון האם תמונת המציאות כפי שעלתה מן הכתבה בכללותה אינה שונה באופן מהותי מהאמת, כפי שהייתה ידועה באותה שעה, בהתאם ליכולות הבירור העומדות בפני עיתונאי סביר.

94. בבחינת ענייננו **"מן הכלל אל הפרט"** נמצא כי הנתבע לא ניסה לבחון באופן סביר (בהתאם ליכולות העומדות לרשותו, השונות מיכולות של עיתונאי) את טענות השוחד כלפי התובעת, כפי שפירטתי לעיל, והעדויות שניסה הנתבע לייצר הומצאו רק בשלב הגשת תצהירי הנתבע, וגם אלו תוך הרחבת חזית אסורה.

95. עוד מפרט סעיף משנה 3 מקרה שניתן להקל בו כאשר **לא היתה כוונה לפגוע**. ברי כי אין ענייננו במקרה שבו לא היתה כוונה לפגוע, כאשר הנתבע עצמו מצהיר כי התכוון גם התכוון לפגוע בתובעת. לדידי, יש לציין כי הפגיעה בתובעת נעשתה על לא עוול בכפה וללא שהייתה זיקה כלשהי בין השני הצדדים.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

96. לבסוף, קובע סעי' משנה 4 כי ניתן להקל בדינו של מעוול כאשר זה התנצל על הפרסום או פעל להפסקתו. גם בנדון זה, ברי כי כלל זה לא חל במקרה שלפניי. לא זו בלבד שהנתבע לא הפסיק את פרסומיו הפוגעניים, אלא החריפם, בין לאחר שקיבל מכתב התראה וביתר שאת לאחר שההליך המשפטי התקדם, וזאת, תוך הדגשה כי איננו מתכוון להרפות מהנתבעת. משכך, אין כל מקום לקביעה בדבר הקלה במקרה שלפניי בגין הפסקת הפרסום או התנצלות עליו. במאמר מוסגר אציין, כי בכל הנוגע לסמכותו של בית המשפט להורות על פרסום התנצלות, הרי שנמצא כי זה מצוי בגדרי סמכותו וכי להתנצלות ופרסום הכחשת לשון הרע חשיבות רבה לאור מטרות דיני לשון הרע (ר' פסק דינו של כב' השופט משה דרורי, סגן נשיא בית המשפט המחוזי בירושלים, בע"א (י-ס) 13661-10-12 משה באדר עו"ד נ' דוד בנימין, (פורסם בנבו, 27.12.13. להלן: עניין באדר)).

97. סיכומו של דבר: לא מצאתי בהקלות המפורטות בסעי' 19 לחוק משום מזור לנתבע שלפניי, שלא מצא לנכון לסייע לעצמו לכל אורך ניהול ההליך המשפטי.

98. כב' הנשיא אהרון ברק, מנתח בפסק דינו ברע"א 4740/00 לימור אמר ואח' נ' אורנה יוסף ואח', פ"ד נה(5), מעמ' 510, בעמ' 515 מול האות ג את השאלה: "מהן אמות המידה לקביעת פיצויים בתביעה בגין לשון הרע – זו השאלה הניצבת בפנינו בערעור זה", בפסק הדין מציג הנשיא ברק את השיקולים לקביעת גובה הפיצוי, כנגזרת לחומרת תוכן הפרסום המפר, עוצמת כוונת הפגיעה במערערים, והערכים הנפגעים (ר': פסקה 16, עמ' 524-525):

"הפיצוי התרופתי בגין לשון הרע נועד להשיג שלושה יעדים: לעודד את רוחו (CONSOLUTION) של הניזוק שנפגעה בגין לשון הרע; לתקן (REPAIR) את הנזק לשמו הטוב; למרק (TO VINDICATE) את זכותו לשם הטוב שנפגעה בגין לשון הרע... לשם השגתן של מטרות תרופתיות אלה אין להסתפק בפיצוי סמלי, אך גם אין להטיל פיצויים העולים על שיעור הנזק שנגרם. הפיצוי התרופתי לא נועד אך להצהיר על הפגיעה. הוא גם לא נועד להעשיר את הנפגע. הפיצוי התרופתי נועד להעניק פיצוי מלא על הנזק שנגרם - לא פחות ולא יותר....."

עולה מן המקובץ כי גם לאחר העיון בקריטריונים שלעניין מול התנהלותו של הנתבע הרי שלא מצאתי להקל בעניינו של הנתבע.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

99. בשולי הדברים ונוכח מסקנתי בפרק זה, אתייחס לכך שענייננו בסדרה של 7 פרסומים שונים, כאשר בחלקם יש חזרה על הטענה העיקרית בדבר ביצוע עבירות פליליות, לכאורה, ע"י התובעת, ובפרסומים אחרים כינוי התובעת ובני משפחתה בכינויי גנאי תוך שימוש בשפת ביבים כלפי התובעת. בהקשר זה מדגישה התובעת כי הייתה מעמידה את סכום התביעה על סכומים גבוהים יותר העולים עד כדי מאות אלפי ש"ח, אולם משיקולי אגרה היא מעמידה את התביעה על סכום של 150,000 ₪ בלבד.

השאלה העומדת בהקשר זה היא – האם יש מקום לחיוב נפרד בגין פרסומים נפרדים של לשון הרע? לסוגיה זו מתייחסת כב' השופטת אביגיל כהן בע"א (ת"א) 36859-11-18 יעקב בוזגלו נ' מרדכי פשכצקי (פורסם בנבו, 13.2.19) תוך סקירת הפסיקה שלעניין, בקובעה כי פסיקת פיצוי סטטוטורי אינה נעשית על בסיס חישוב אריתמטי מעצם טבעה. בית משפט מתחשב בנתונים רבים, ובכלל זה: מעמד הניזוק, היקף ההשפלה, טיב הפרסום ואמינותו, היקף תפוצת הפרסום ועוד (פסקה 14.3 לפסק הדין). עוד היא מדגישה (בפסקה 14.1 לפסק דינה) כי –

"כאשר עסקינן בסדרת פרסומים באותו עניין, לא תמיד יש צורך "לספור" כל פרסום ופרסום בנפרד בכל הקשור לחיוב בפיצוי סטטוטורי...."

100. בענייננו אין מבוקש למנות את הפוסטים השונים בנפרד ולבצע חישוב אריתמטי. עם זאת, מבוקש לחייב בכפל סכום הפיצוי הסטטוטורי, להצמידו למדד ולהגיע לסכום כולל של 150,000 ₪, כאשר דומה כי בסכום זה יש איזושהו ניסיון לשלב בין חישוב אריתמטי לבין הצמדתו של כפל הפיצוי, וגם זאת, תוך הפחתת סכום הפיצוי הנתבע משיקולי אגרה.

מן הכלל אל הפרט: קביעת האחריות לפרסום לשון הרע ושיקולים לקולא

101. לאחר סקירת הכללים המפורטים בהלכה הפסוקה ונוכח הניתוח של התנהלותו של הנתבע עולה כי הנתבע גידף את התובעת, שעמה לא היה לו מעולם כל קשר, על לא עוול בכפה, וללא שקדם לכך איזה מעשה קנטור מצדה. עוד מצאתי כי הנתבע העלה טענות חמורות ביותר כלפי התובעת, כאשר לא הוכיח את אמיתותם או את תום לבו ביחס לאמיתותם. הנתבע לא השתמש באמצעים סבירים לבדיקת טענותיו, ודומה כי לא היה לו כל עניין בכך, באשר הוא ביכר להשמיץ את התובעת, כאמור, תוך שימוש בלשון ביבים ובשפת רחוב כלפיה וכלפי בני ביתה.

102. חרף האמור לעיל, מצאתי לציין לזכותו של הנתבע (הגם שהדברים אינם עומדים לחלוטין לחובתה של התובעת) את העובדה כי מדובר באדם שייתכן שלא הבין את

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

המשמעות של התנצלות למרות העובדה שהודה כי נקט בלשון לא ראויה כלפי התובעת וכי במחשבה שנייה לא היה כותב את הפוסטים הללו. מדובר באדם שהעיד על עצמו לפני שלמד שנים ספורות בלבד במוסדות החינוך ובכל זאת התגייס לצה"ל. כן נתתי דעתי לכך שהנתבע החליף עורכי דין מחסרון כיס ובסופו של ההליך לא היה מיוצג. יתירה מכך: הנתבע לא השכיל לשלם את הפיקדון לשם זימונם של העדים מטעמו, וגם זאת, מחסרון כיס. הנתבע מעיד על עצמו כי הוא מנהל בסטה בשוק רמלה השייכת לאביו (עמ' 26, ש' 10-5 לפר'). הנתבע רווק. אביו של הנתבע אדם אמיד אולם איננו קשור לתביעה (עמ' 31, ש' 16 לפר'). כן מעיד הנתבע כי אביו עבר ניתוח בראש (שם, ש' 6). הנתבע מעיד על עצמו כי הוא בן למשפחה שכולה, שאחיו נהרג במסגרת שירותו בחיל התותחנים (שם, ש' 11-13). הנתבע מבהיר בסעי' 11 לתצהירו כי הוא יתום מאמו מגיל צעיר וכי באחד הפוסטים הפיקטיביים מטעם הקבוצה המזוהה עם מיכאל וידל עלתה הקריאה כי אמו "זונה", קריאה שעליה הגיב הנתבע, בתוקפו את התובעת. יודגש ויובהר כי הנתבע לא הציג לפניי את שרשרת הפוסטים הנ"ל, כפי שלא ביקש לזמן את כותב הפוסט המגנה את אמו. עם זאת, ניתן להבין את הסיטואציה הרגשית שבה היה מצוי הנתבע. נוסף על כל אלה, אוסיף עוד כי לפרסומיו של הנתבע לא נלוו תגובות או טוקבקים, עובדה המעידה על כך שככל הנראה פרסומים אלה אכן נבלעו בהמון. ודוק, אין בכך כדי לשנות מעצם היותו של הפרסום האסור ככזה (ר' עניין סרנה לעיל), אולם לטעמי יש בכך כדי להוות שיקול (גם אם בעל משקל נמוך) לקולא. אסיים בכך כי כולי תקווה שההליך דנא ילמד במקצת את הנתבע את איסור לשון הרע על הזולת וחומרותו.

לשון הרע בראי המשפט העברי – על קצה המזלג

103. רבים וטובים עסקו בסוגיית לשון הרע בראי המשפט העברי. לעניין זה אפנה לפסק דינו בדעת מיעוט של כב' השופט אליקים רובינשטיין (כתוארו אז) בדנ"א דיין, במסגרת הפרק הנושא כותרת "על לשון הרע באתוס המשפט העברי" (פסקאות ב-ח לחוות דעתו) וכן בפרק העוסק בחופש הביטוי באתוס המשפט העברי (פסקה ט לחוות הדעת). עוד אפנה לפסק דינו של כב' השופט דרורי בעניין באדר (ר': פרק יג לפסק הדין, ובמיוחד המובאות בפסקה 185 לפסק הדין). כן ר': נועם סולברג, לשון הרע ולשון טובה, מבחר פסקי דין מאת השופט נועם סולברג, הוצאת ידיעות ספרים. כן ר' מאמרו של השופט סולברג, המפורטים בפסקה 185 לפסק דינו של השופט דרורי דלעיל. עם זאת, אמצא גם אני בקעה להתגדר בה ואוסיף קצת מדילי.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

באינציקלופדיה התלמודית, לז, יד הרב הרצוג, תשע"ו, בערך העוסק בלשון הרע (עמ' תשא-תשלד) מצאנו כי אסור לספר בגנותו של אדם, ובכלל זה באופן העלול לגרום לו נזק.

לדברי הראשונים, המספר לשון הרע עובר על הלאו (מצוות לא תעשה) של – "לא תלך רכיל בעמך" (ויקרא, יט, טז. ור': שיטות הראשונים המפורטות באינציקלופדיה התלמודית, שם, עמ' תשא, הערת שוליים 5).

בהקשר זה יודגש כי המשפט העברי אוסר כל סיפור של דברי גנאי על חברו (אפילו היו הדברים בגדר אמת), ואילו בחוק איסור לשון הרע ישנה הגנה ללשון הרע שהוא אמת. ודוק: המספר על חברו דברי גנאי שאינם אמת נקרא "מוציא שם רע" ועונו גדול משאר מספר לשון הרע (האינציקלופדיה התלמודית, שם, בעמ' תשי).

עוד יוער כי כלל גדול הוא בדיני נזיקין וביחס לרכיב הנזק המוגדר כ"בושת", שהכל לפי המבייש והמתבייש (המשנה בבבא קמא, ח, א). כלומר: יש לבחון עד כמה הנפגע הקונקרטי נפגע מהביזיון שביזה אותו הפוגע הקונקרטי. אין מדובר רק במבחן אובייקטיבי אלא במבחן סובייקטיבי, התלוי במיהותם של הצדדים. לעניין זה ר' למשל: ע"א 544/10, פלונית נ' עיריית כפר קאסם, פסקה נג לחוות דעתו של כבי השופט אליקים רובינשטיין, כתוארו אז, פורסם בנבו, 12.3.13. כן ר' בעניין באדר, סעי' 198, הסוקר את חוות דעתו הביקורתית של השופט חיים כהן, במאמר מפורט, הנושא את השם "ערכיה של מדינה יהודית ודמוקרטית, עיונים בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו", הפרקליט – ספר היובל (תשנ"ד).

מכל מקום, נמצאנו למדים, שכאשר ענייננו בפגיעה בעובד ציבור הרי שהפגיעה היא משמעותית יותר מפגיעה בעובד המגזר הפרטי, בשים לב לצורך המיוחד של עובד המגזר הציבורי להגן על שמו הטוב.

סוף דבר

104. ענייננו בתביעת דיבה של אשת ראש עירייה, העובדת ברשות המסים, כנגד הנתבע. לנתבע סכסוך הן עם גורמי פיקוח בעיריית רמלה והן עימות פוליטי מול ראש העירייה, מיכאל וידל, בעלה של התובעת; אולם לדבריו שלו אין לו ומעולם לא היה לו ממשק ישיר מול התובעת.

105. הנתבע הפיץ את פרסומיו בקבוצת פייסבוק, שלה אלפי חברים, ולא טרח להסירם אף לא לאחר קבלת מכתב התראה. הנתבע מסר במהלך הדיון לפניי כי נכון להיום הפרסומים הוסרו, אולם במהלך ההליך המשפטי המשיך בפרסום של אמירות פוגעניות

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

וחריופת כנגד התובעת, ובכלל זה: השוואתה לזונה, התייחסות לגופה, לבני משפחתה (נרקומן ומשתמט משירות צבאי) ולבעלה (שאותו הוא מכנה – קוקסינל).

106. בהקשר זה יודגש כי נתתי דעתי לטענת הנתבע בכתב ההגנה מטעמו, שלפיה, במסגרת כינויי הגנאי לבני משפחתה של התובעת, אין לכאורה, משום פגיעה בתובעת עצמה, אלא אך בבני משפחתה. לא אוכל לקבל טענה זו, באשר עולה מהפוסטים כי בכונתם לפגוע בתובעת עצמה, שנכשלה לכאורה בחינוך בניה, אם משום שמי מהם השתמט מהצבא ואם משום שמי מהם הוא נרקומן, טענות שלא הוכחו. כך גם באשר ל"בחירתה" בן זוג, המכונה ע"י הנתבע כקוקסינל. בהקשר זה יש לקרוא את הדברים בהקשר ובקונטקסט שבהם הם נכתבו, ושמהם עולה כי הכוונה היא להשפיל ולבוז את התובעת ולהמאיסה על הציבור, תוך מגמה לפגוע אף בתעסוקתה, על רקע בחירותיה.

107. כן טען הנתבע כי התובעת "סגרה חובות" למקורבי בעלה כשוחד בחירות, טענה שלא הוכחה וככל שנטענה היא נטענה ביחס לפעילות של התובעת לפני כשלושה עשורים. ברי כי טענה כזו יש להתכבד ולהוכיח בראיות ברורות ומוצקות, אולם לא הנתבע ולא העדים מטעמו המציאו בדל ראיה בעניין זה, ולטעמי, יש לראות בעדויות שלעניין משום השמצות פרועות.

108. יוער עוד כי הנתבע התנהל במהלך ההליך המשפטי כבמסע דיג, לאחר שהפריח טענות חמורות לחלל אולם ביהמ"ש, ולאחר מכן ניסה לגבותן באמצעות דוחות ביקורת (שאינם מהווים ראיה), כמו גם באמצעות עדים המקורבים לתובעת ולבעלה. שני העדים שהגיעו להעיד מטעם הנתבע לא הועילו לנתבע, ואף גרמו למותב לאבד את שיירי האמון שייחס לטענות השוחד.

בהקשר זה מן הראוי לציין כי ככל שענייננו בעובד ציבור הרי שטענת השוחד עלולה לפגוע בעובד קשות, וברי כי עניין זה מחוור היטב לנתבע.

109. עוד בשולי הדברים ולא בשולי חשיבותם אציין כי הוצאת דיבתה רעה של אשת ראש עירייה, אך ורק בשל העובדה שהיא נושאת בתואר הלא רשמי של "אשת ראש עירייה", איננה מקובלת. אין כל חולק שלנתבע לא היה כל ממשק מולה ואין ביניהם כל היכרות אישית. הנתבע אפילו לא ניסה לחזור בו מהשמצותיו, שכל מטרותן היא לפגוע בשמה הטוב של התובעת ולהזיק לה בעבודתה ובמהלך חייה הפרטיים. כל זאת, כאשר ענייננו, כאמור, בעובדת ציבור.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 15771-09-19 וידל נ' מצלאווי

תיק חיצוני:

תוצאה

110. אשר על כן, אני מורה על קבלת התביעה באופן שבו יישא הנתבע בפיצויה של התובעת בסך של 50,000 ₪ כפיצוי ללא הוכחת נזק, בהתאם לסעי' 7א(ב) לחוק וכן בסך של 50,000 ₪ נוספים בגין הכוונה לפגוע, ובסה"כ בסך של 100,000 ₪. למען הסר ספק ולפנים משורת הדין ובשים לב לנסיבות המקלות המפורטות לעיל, סכומים אלו לא יישאו ריבית והפרשי הצמדה.

111. בשים לב לניהול ההליך משך 7 דיונים, החל משנת 2018, ותוך גרירת רגליים משמעותית ע"י הנתבע, שאף עשה את החלטות המותב פלסטר, ונוכח התנהלותו של הנתבע במהלך הדיון לפניי, ובין היתר החלטות רבות בעניין הפקדת כספים לשם הבטחת הוצאות עדים שהסתיימו בניתוק הקשר של הנתבע עם ב"כ (ר' החלטותיי מימים 20.12.21, 18.1.22; 31.1.22; 9.2.22 ו-14.2.22) באופן שמהווה ללא כל ספק שימוש לרעה בהליכי משפט והתנהלות שאינה תקינה, תוך גרימה לעוגמת נפש נוספת לתובעת, אני מורה לנתבע לשאת בשכר טרחת עו"ד בסך של 11,700 ₪ וכן באגרת משפט בסך של 3,750 ₪ ובהוצאות התובעת בגין התייצבותה לכלל הדיונים שלעניין בסך של 2,500 ₪. כלל הסכומים ישולמו בתוך 30 ימים מהיום, שאם לא כן יישאו ריבית והפרשי התמדה כדין.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ד תשרי תשפ"ג, 19 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים.

ישראל פת, שופט